

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 7C/47/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1418205185
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tatiana Redenkovičová Koprďová
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2021:1418205185.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV v konaní pred sudkyňou JUDr. Tatianou Redenkovičovou Koprďovou, v právnej veci žalobkyne: S. A. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom O. N. č. XX, XXX XX I. Y., zastúpená: S., proti žalovanej: MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o., so sídlom ul. Bratislavská č. 1/a, 843 56 Bratislava, IČO: 31 444 873, právne zastúpená: Advokátska kancelária Paul Q, s. r. o., so sídlom Karadžičova č. 2, 811 09 Bratislava, IČO: 35 906 464, o návrhu na zastavenie konania v časti týkajúcej sa ospravedlnenia a v konaní o zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 50.000,-eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd konanie v časti týkajúcej sa ospravedlnenia, **z a s t a v u j e**.

II. Súd žalobu v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy v sume 50.000,- eur,

z a m i e t a.

III. Žalovanej súd **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100%.

IV. O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ō v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava IV dňa 12.11.2018 sa žalobkyňa domáhala ochrany osobnosti a nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,-eur. V žalobe okrem iného žalobkyňa uviedla: "...dňa 13.11.2015 odvysielala Televízia Markíza (žalovaná) v hlavnom spravodajstve televíznych novín o 19.00 hod. pod titulom "Nepatria do špeciálnej školy" následne správy: "V špeciálnych školách sú aj deti, ktoré tam nepatria. Tvrdenia, o ktorých sa len šepkalo, potvrdila Štátna školská inšpekcia. V Špeciálnej škole v V. prijímali deti aj bez potrebných psychologických posudkov." Reportér S. Z. vo zverejnenej reportáži uviedol: "Minimálne 13 žiakov tejto súkromnej špeciálnej školy by zvládlo učivo aj na bežnej základnej škole. Inšpektori zistili, že medzi zaostalejšie deti nepatria. Preradili ich, bez potrebných psychologických testov." Podľa Hlavnej školskej inšpektorky pani H., ktorej vyjadrenie bolo odvysielané v tejto reportáži, do špeciálnej školy tieto deti nepatrili na základe toho spôsobu diagnostiky, ktorá bola vykonaná. Riaditeľka ZŠ v V. potvrdila, že deti mali urobené psychologické testy. Podľa reportéra boli testy urobené v súkromnom psychologickom centre, čo podľa rómskeho splnomocnenca to vyústilo v boj o žiakov z osád, za ktoré špeciálne školy dostávali o 800 eur viac ako riadne školy. Mal to byť priamy dôkaz o tom, že "biznis na deťoch" je realitou Slovenska. Dňa 16.11.2015 odvysielala žalovaná opäť v hlavnom spravodajstve Televíznych novín o 19.00 hodine reportáž reportéra S.a Z.a s výrazne označeným titulom

"Vyrábali zaostalé deti". Moderátorka TN p. I. uviedla túto reportáž nasledovne : "Šokujúce podozrenia na biznis deťmi. Zdravých rómskych žiakov preradili do špeciálnej školy na základe nevhodných testov. Na vyšetrenia ich mal údajne dohadzovať štátny zamestnanec. Dve prešovské psychologičky o probléme vedeli." Nasledoval kamerový záber na vstupné dvere s tabuľkou označujúcou "Súkromné centrum špeciálno-pedagogického poradenstva Q., S., kamerový záber na dve tabuľky, na ktorých bolo uvedené moje meno, priezvisko, pracovná pozícia "G., riaditeľka". Na druhej tabuľke bolo uvedené meno a priezvisko druhej psychologičky, K.. J. S. a jej pracovná pozícia. Následne bol uverejnený obrazový záznam zobrazujúci moju podobizeň. Reportér uviedol tento text : " Deti museli vyplniť testy a z týchto dverí už odchádzali s hodnotením, že sú mentálne zaostalé. Podľa školských inšpektorov deti nemali v tomto súkromnom centre vôbec vyšetrovať. Zistili, že ich sem dohadzoval štátny zamestnanec Okresného úradu, odboru školstva v Prešove K. I., otec majiteľa Súkromnej špeciálnej základnej školy v V.." Podľa K. K., bývalého splnomocnenca vlády pre rómske komunity, špeciálne školy na Slovensku navštevuje viac ako 15000 žiakov a podľa neho tam väčšina nepatrí. Má to byť priamy dôkaz, že "biznis na deťoch je na Slovensku realitou. Upútavkami na vysielanie hlavného televízneho spravodajstva TN, v uvedený deň, bol niekoľkokrát zverejnený titul " vyrábali zaostalé deti". Predmetné televízne spravodajstvo aj s uvedenou reportážou bolo odvysielané aj v dňoch 17.11.2015, 18.11.2015, 19.11.2015, 26.11.2015 a 30.11.2015. V hlavnom spravodajstve Televíznych novín odvysielanom dňa 07.12.2015 v reportáži pod titulkom " žiadajú zrušiť školu" odvysielala žalovaná správu, v ktorej reportér S. Z. informoval, že Ministerstvo školstva dostalo od školskej inšpekcie žiadosť o zrušenie Súkromnej špeciálnej školy v V. a v závere tejto reportáže informoval verejnosť aj o tom, že inšpektori navrhli zrušiť aj naše súkromné pedagogicko-psychologické centrum, kde "účelovo diagnostikovali rómskym deťom mentálnu retardáciu a posúvali ich do tejto špeciálnej školy". Opäť bol zverejnený opakovaný kamerový záber a zverejnenie mojej osobnej podobizne. Priebežne, s odstupom niekoľkých dní a týždňov, opakovane v hlavnom spravodajstve TN informovala žalovaná verejnosť aj o tom, že naše Súkromné centrum špeciálno-pedagogického poradenstva bolo na návrh Štátnej školskej inšpekcie zrušené z dôvodu nami nesprávnej diagnostiky 13 rómskych detí, použitím nevhodných psychologických testov a tvrdení skutočnosti, že z podnetu K. K. sa vedie vyšetrenie v predmetnej veci, čo bolo potvrdené aj hovorcom PZ v Prešove. Žalovaná opäť v hlavnom spravodajstve TN dňa 21.11.2017 a následne V opakovanom spravodajstve dňa 22.11.2017 o 4.55 hod. a na internetovom portáli tvnoviny.sk uviedla informácie, v ktorých spojila Centrum špeciálno - pedagogického poradenstva Q., XX, ktorého som bola riaditeľkou, s nesprávnou diagnostikou ďalších 39 detí zaradených do Špeciálnej školy v V.. V spravodajstve opäť prezentovali ako pravdivú skutočnosť, že sme sa dopustili "biznisu na deťoch a vyrábali zo zdravých detí deti mentálne zaostalé". V reportáži opäť odznelo : " z detí robili mentálne zaostalých". " Sa potvrdilo to, čo sa hovorilo už pred dvoma rokmi a nikto tomu nechcel veriť. Potvrdilo sa tak to, čo bývalý rómsky splnomocnenec hovoril už na začiatku kauzy. Je to priamy dôkaz toho, že "biznis na deťoch" je realitou na Slovensku, Ministerstvo školstva tak Špeciálnu školu aj centrum, kde "zo zdravých detí robili zaostalé deti" potrestalo tak, že ich zrušilo". Opäť kamerový záber na dvere Súkromného centra špeciálno-pedagogického poradenstva Q., V. so zverejnením môjho mena a podobizne. Rozhodne popieram všetky žalovanou medializované tvrdenia, uvádzané vo vyššie uvedených a odvysielaných spravodajstvách. Žalovaná ma prezentovala za "výrobcu mentálne postihnutých detí, ktoré som mala účelovo vyrábať po tom, ako mi ich a druhej psychologičke dohodil na diagnostiku štátny zamestnanec a zároveň otec majiteľa Súkromnej špeciálnej školy v V. pán I., a to na základe nevhodných testov. Tvrдила, že ja aj druhá psychologička, (Súkromné centrum špeciálno- pedagogického a psychologického poradenstva v Prešove, ktorého som bola riaditeľkou), sme sa podieľali na "biznise s deťmi". Takáto prezentácia nepravdivých tvrdení, ktoré vo vysielaniach odzneli, spájanie ma s touto kauzou, tak ako to bolo prezentované, navodilo situáciu, že žalovaná v značnej miere ovplyvnila verejnú mienku tak, že tieto tvrdenia boli považované za pravdivé. Obrazom ma spojila s touto kauzou. Obviňovala nás z protiprávneho konania, kriminalizovala hlavne moju osobu a to nielen slovom ale aj obrazom. Uvádzané tvrdenia boli vždy v množnom čísle, spojené s mojou podobizňou. Nerešpektovanie prezumpcie nevinu a následná široká medializácia týchto nepravdivých tvrdení je v zmysle právneho poriadku SR neprípustná. Žalovaná prezentovala a odvysielala vyššie uvedené skutočnosti ako pravdivé tak, ako keby už o nich bolo aj právoplatne rozhodnuté príslušným štátnym orgánom, so širokou publicitou, ktorej skutočnosť značne negatívne ovplyvnila verejnú mienku. Všetky tvrdené skutočnosti sú nepravdivé. Ich prezentácia a medializácia v znení, ako je vyššie uvedené, značne zasiahla do mojich osobnostných práv, pošpinila moje dovtedy dobré meno, znevážila ho, zasiahla do mojej občianskej cti s vážnymi dôsledkami a ujмами v osobnom, rodinnom, spoločenskom a profesijnom živote, ktoré sú chránené ustanoveniami Ústavy Slovenskej republiky, Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd, ku ktorému Slovenská republika pristúpila, zákon č.

23/1991 Zb.) ako aj ustanoveniami § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pokiaľ sa týka v spravodajstvách uvádzaných "nevhodných testov", použitých na diagnostiku celkom 16-tich rómskych detí a z nich 13-tich následne zaradených, podľa odporúčania pracovníčky našej poradne K.. J. S. do Súkromnej špeciálnej základnej školy v V., je pravdou, že z podnetu K. K., vtedajšieho splnomocnenca vlády pre rómske komunity, vykonala Štátna školská inšpekcia v dňoch 22.9.2015 a 24.9.2015 inšpekciu v Súkromnom centre špeciálno-pedagogického poradenstva Q., W. so sídlom v K., elokované pracovisko v Prešove, ktorého som bola riaditeľkou, inšpekciu. K vykonaniu inšpekcie boli prizvaní, ako odborníci z praxe, K.. I. H., pracovníčka Výskumného ústavu detskej psychológie a patopsychológie a K.. K. V. PhD, z občianskeho združenia D. v Bratislave. Inšpekcia vyslovila záver, vychádzajúci zo správy K.. H., že 13-imi žiakom bola, vzhľadom na použitie nevhodných testov, uvedená mentálna retardácia ľahkého stupňa, čo nemožno akceptovať ako spoľahlivé pri posudzovaní ich aktuálneho psychického stavu a následne ako dôvod preradenia do špeciálnej základnej školy pre žiakov s mentálnym postihnutím. V správe bolo uvedené odporúčenie inšpektorov opakovane vyšetriť 13 žiakov v inom poradenskom zariadení a podľa výsledku zaradiť žiakov do vhodnej formy výchovy a vzdelávania. Následne rozhodnutím Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu SR, sekcie regionálneho školstva pod č. 2016-8218-1915:2-100 z 19.01.2016 Súkromné centrum špeciálno - pedagogického poradenstva Q., XX.XX.XXXX , vyradené k 29.02.2016 zo siete škôl a školských zariadení Slovenskej republiky. Hlavným dôvodom, pre ktoré malo byť naše súkromné SCŠPP vyradené zo siete škôl a školských zariadení bolo podľa inšpekcie, stanovisko psychológa z praxe, prizvaného k vykonaniu inšpekcie v našom centre a ním uvádzanú mentálnu retardáciu 13-imi rómskym žiakom psychologičkou K.. J. S. na základe nevhodných testov, čím bolo porušený metodický pokyn MŠVVaŠ SR č. 2013-12192/36264:2-914 z 6.8.2013. Proti tomuto rozhodnutiu som podala rozklad, v ktorom som namietala nesprávnosť záveru psychologičky K.. G. H. ako aj nami (oboma psychologičkami) porušenie vyššie uvedeného metodického pokynu a najmä skutočnosť, že nami použité testy, v čase nášho vyšetrenia nemohli byť testami nevýhodnými pre ich diagnostiku, pretože predmetný metodický pokyn nezakazoval používať a ani ich neoznačil za nevhodné. V predmetnom metodickom pokyne boli uvedené testy, ktoré mali iba odporúčajúci charakter avšak neboli dostupné na území Slovenskej republiky. Posúdenie diagnostiky nami vyšetrených detí pribranou psychologičkou, podľa nášho zistenia z výskumu a nie z praxe, ako to vyžadoval zákon, a bol iba jej súkromný názor, čo nemožno akceptovať. V tomto smere poukazujem na všetky naše tvrdenia uvedené v predmetnom rozklade. O nami podanom rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol Minister školstva SR K. K. rozhodnutím zo dňa 06.04.2016 č. 2016-13252/14002:1-Sekr, zmenil prvostupňové rozhodnutie tak, že k vyradeniu nášho centra špeciálno-pedagogického poradenstva došlo k 31.05.2016 a ako vyplýva z predmetného rozhodnutia, jedinými dôvodmi pre vyradenie zo siete škôl a školských zariadení bolo nedostatočné obsadenie (mali mať 2 špeciálnych pedagógov a mali iba 1), pretože po medializácii celej kauzy, spôsobu jej medializácie, druhá psychologička K.. S. S. dostala opakovane infarkt myokardu a odišla nám po takejto medializácii aj špeciálna pedagogička. Ďalšie fungovanie poradne už nebolo možné. Zrušenie poradne už bolo vopred avizované a medializované žalovanou. Dôvodom pre nášho centra zo siete škôl a školských zariadení už nebola nesprávna diagnostika 13-timi rómskymi deťmi v SŠZŠ v V.. Trvám na tom, že diagnostika, vykonaná K.. S. 16-timi deťmi, bola vykonaná na základe komplexných, bežne používaných intelligenčných testov, ktoré boli štandardizované, najčastejšie používané v čase nášho vyšetrenia, psychologickými poradňami na Slovensku. Táto skutočnosť je konštatovaná aj "v Komplexnom poradenskom systéme prevencie a ovplyvňovania sociálno - patologických javov v školskom prostredí z r. 2014 s názvom Diagnostika detí zo sociálne znevýhodňujúceho prostredia, v časti Komplexný poradenský systém prevencie a ovplyvňovania sociálno - patologických javov v školskom prostredí, spracovanom práve psychologičkou, ktorá podala správu k nami vyšetreným deťom pri vykonanej inšpekcii. Psychologička K.. H., v predmetnej práci rozobrala všetky druhy existujúcich testov a vyslovila záver, že výskumom zistili, že väčšina bežne používaných testov nemá náležitú diskriminačnú silu v rámci populácie rómskych detí a väčšina výskumom skúmaných detí, v rámci projektu, sa pohybovala hraničnom pásme, alebo v pásme mentálnej retardácie. Pre vyšetrenie detí našou poradňou boli použité diagnostické testy 1/ verbálna škála PDW (Pražský detský Wechsler, Rawenove farebné progresívne matice CPM a 2/ Goppingov Orientačný test školskej zrelosti. Metodický pokyn MŠ č. 2013-12192/36264:2-914 odporučil testovanie subtestami, uvedenými v ňom pod písm. a) -e, označoval testy, ktoré sa mali považovať za nevhodné a testy, ktoré sa nemali používať, teda boli zakázané. Ani jeden použitý test pri testovaní uvedených detí K.. S., predmetný metodický pokyn nezakazoval a ani ho neoznačil za nevhodný. Nemohla preto tento metodický pokyn porušiť. Až do medializácie tejto kauzy ich používala väčšina poradní a žiadna nebola z tohto dôvodu vyradená zo siete škôl a školských zariadení ani medializovaná... Doposiaľ platí ústavná zásada, "čo nie je zakázané je dovolené". Pokiaľ má nejaká právna norma iba

odporúčajúci a nie prikazujúci charakter, nie je záväzná a nemožno ju interpretovať, ak nie je použitá, za porušenie. Dáva iba právnu možnosť ju použiť. Vychádzajúc z Komplexného poradenského systému prevencie, spracovaného autorkou K.. XX, (str. 76, 77, 78 posledný odsek) z roku 2014, samotná autorka v ňom konštatovala : "Medzi testami najčastejšie používanými na diagnostiku rómskych detí sa vyskytovali komplexné intelligenčné testy " starý PDW ako WISC-III sk, jednotlivé škály 2 komplexných intelligenčných testov, verbálna škála PDW. Často používanou metodikou bol neverbálny test Farebné progresívne matice a na posúdenie školskej spôsobilosti sa naďalej používajú staršie metodiky, ako je "Goppingov test školskej zrelosti". Práve tieto testy boli používané poradňou, ktorú som riadila, a boli použité pri testovaní K.. S. v V.. Poukazujem aj na e-mailovú správu, zaslanú mi K.. K. H. po vykonanej inšpekcii, z ktorej vyplýva, že odporúčané testy v uvedenom metodickom pokyne neboli, v čase vykonanej diagnostiky psychologičkou nášho centra, distribuované na území SR a dokonca ani test RR-Screening, odporúčaný iba K.. H. v správe o inšpekcii, autorom ktorého bol VUDPaP, (Dočkal et. al,2004) v ktorom uvedená psychologička pracuje. Nebol dostupný pre všetky poradne a v čase vykonanej inšpekcie sa vo Výskumnom ústave detskej psychológie a patopsychológie v Bratislave nenachádzal ani jeden exemplár, hoci predmetný výskumný ústav prevzal gesciu nad jeho distribúciou. Distribuovali ho v roku 2004 iba do existujúcich poradní. Naša poradňa vznikla v roku 2011. Nikdy nám nebol doručený ani odporúčaný. Žiaden správny orgán, ktorý mal povinnosť metodicky riadiť našu poradňu, nám nami používané testy nezakázal, ani ich neoznačil za nevhodné. Mohli sa teda naďalej používať a aj sa naďalej používali, Práve 39 rómskych detí z Rokycian, u ktorých žalovaná ich diagnostiku neprávom podsunula našej poradni, hoci tieto boli diagnostikované štátnou poradňou Centrom pedagogicko - psychologického poradenstva a prevencie v Prešove, boli všetky diagnostikované rovnakými testami. Poukazujem na skutočnosť, že u detí ktoré K.. S. vyšetrila a odporučila zaradiť do Súkromnej špeciálnej základnej školy v V., bola v roku 2016 vykonaná rediagnostika. Rediagnostiku vykonalo Centrum pedagogicko - psychologického poradenstva a prevencie v Poprade. Mám vedomosť o tom, že rediagnostika nami testovaných detí bola touto poradňou vykonaná dvakrát. Prvý krát bol výsledok rovnaký ako vyšiel našej poradni. Mám vedomosť o tom, že po tomto výsledku si Hlavná školská inšpektorka predvolala riaditeľku centra, ktoré rediagnostiku vykonalo, a následne bola vykonaná druhá rediagnostika, ktorá potvrdila, že z celkového počtu nami diagnostikovaných 16 detí, bolo 12 diagnostikovaných správne a iba u 4 detí vyšiel opakovaný test v hraničnom pásme rozdielom 1 - 5 bodov, teda v rámci prípustnej odchýlky, keďže deti už boli zaškolené. Rediagnostika bola vykonaná až po roku, teda v rovnakom čase, v akom ju K.. W. odporúčala. Upriamujem pozornosť na skutočnosť, že v spravodajstve žalovanej odvysielanom žalovanou 25.11.2017 sa k tejto záležitosti vyjadril renomovaný a skúsený psychológ O.. K., I. O. CSC, ktorý takýto posun dieťaťa po zaškolení pripustil. Rediagnostikou sa jednoznačne preukázalo, že diagnostikovaná mentálna retardácia u 13 detí, vyšetrených K.. J. S. bola správna. Závery rediagnostiky K.. S. vyšetovaných detí môže potvrdiť Centrum pedagogicko-psychologického poradenstva a prevencie, so sídlom Poprad ul. Curie č. 3760/2, ako aj jeho riaditeľka S.. L. K.. Ďalej chcem poukázať na skutočnosť, že až po vypuknutí tejto rozsiahlej mediálnej kauzy, došlo k zmene školského zákona č. 245/2008 Z.z. ktorý nadobudol účinnosť od 01.01.2016. Až v novoupravenom (§ 107 bolo zákonom zakázané zaraďovať deti zo sociálno - znevýhodneného prostredia do špeciálnych škôl, s tým, že mali pridelených asistentov, špeciálnych pedagógov a psychológov už v základných školách. Takého ustanovenie v čase našej diagnostiky v zákone nebolo. My sme mali v zmysle tohto zákona oprávnenie § 130 vykonať diagnostiku, pretože zákon nerozlišoval medzi štátnymi a súkromnými centrami špeciálno - pedagogického poradenstva. Museli sa vykonať intelligenčné testy a iba na základe ich výsledku mohlo byť dané odporúčanie na zaraďenie dieťaťa do špeciálnej školy. Mali sme obe psychologičky príslušné vzdelanie, dlhodobú prax, poradňa bola zaraďená do siete škôl a školských zariadení, takže nie je možné tvrdiť, že sme diagnostiku nemohli vykonať. Tvrdenia žalovanej vo vyššie uvedených reportážach o účelovom posúvaní rómskych detí na základe dohadzovania otcom majiteľa súkromnej školy p. N. za účelom získania finančných prostriedkov, tak ako bolo odvysielané, je absurdné a absolútne nepravdivé. Ja som osobne deti nevyšetrovala a ani som nebola v žiadnom kontakte s majiteľom Súkromnej špeciálnej základnej školy v V. Deti v V. vyšetrovala K.. S., psychologička s viac ako 35 ročnou praxou, všeobecne uznávaná. U troch detí bola mentálna retardácia jasná a nikým nespochybnená a u 13 detí na základe vykonaných komplexných, štandardných, nikým nezakázaných, ani neoznačených testov za nevhodné žiadnym orgánom štátnej správy, so súhlasom rodičov detí. Akceptovala aj nedostatočnú znalosť slovenského jazyka, Rodičia boli prítomní pri vykonávaní testov ich detí. Je pravdou, že informácie o tzv. kauze " Rokycany" zverejňovali aj iné televízie, RTVS. JOJ, TA3 dokonca aj denná tlač. Po odvysielaní reportáže dňa 16.11.2015 mi neustále zvonil telefón. Volali mi riaditelia škôl, priatelia psychológovia z rôznych kútov Slovenska, z Bratislavy, Trenčína, Prešova, Popradu aj iných miest. Dokonca mi povedali, že sa mi boja volať, či môj telefón nie je odpočúvaný.

Následne sa odmlčali a viac sa doposiaľ neozvali. Zásah spôsobil, že som sa bála pohybovať v miestach, kde sa zdržiavali ľudia, že ma opäť prepadnú novinári a zase niečo na mňa vyťahnu. Až do prevalenia tejto kauzy som bola úspešná, veľmi aktívna a známa nielen v Prešove. Pohybovala som sa v odborných kruhoch. Pracovala som ako psychológ pre Modrého anjela v tíme, ktorý poskytoval psychologickú pomoc pri hromadných nešťastiach (havária autobusu v Chorvátsku, havária autobusu v Polomke, pád mosta v Kurimanoch, ale aj pri menších nešťastiach a celý rad menších nešťastí, kde bola potrebná odborná psychologická pomoc). Po odvysielaní predmetnej relácie, jej viacnásobných opakovaníach, v ktorých som bola neustále spájaná zo spáchania závažných až trestných konaní menom ako aj obrazom, S. M. ma už viac ako 2 roky nekontaktoval. Počas výkonu psychologickéj praxe som spolupracovala som aj s Políciou SR, najmä vo veciach týraných detí a žien, na základe vyšetroaní som robila odborné posudky. V súvislosti s touto činnosťou som bola predvolávaná aj na súdne pojednávania. Po prevalení kauzy a odvysielaní predmetných relácií, som úplne stratila klientelu. Ležala som, plakala, nedokázala som sa postarať o deti, zvracala som. Vedela som, že ja som nič neurobila, ale bála som sa, čo na mňa ešte vyťahnu, že ma zoberú do "basy" a čo bude s mojimi deťmi. Deti, dvojičky, navštevovali vtedy 1. ročník ZŠ sa o mňa báli. Chodili ma kontrolovať, či sa mi niečo nestalo. Boli vystrašené. V škole sa im vysmievali, pretože tam chodili aj rómske deti. Vykrikovali im, že ich mama zarábala na cigánoch. S plačom sa vracali domov zo školy. Dokonca aj upratovačky v tejto škole - Rómky, tak malým deťom, vykrikovali, že ich mama zarába na cigánoch. V čase prevalenia kauzy som musela denne dochádzať z V. K. kde som bývala, do Prešova, kde bolo naše elokované pracovisko. Niekoľkokrát som musela zastaviť auto, lebo som zvracala. Situácia sa ešte zhoršila, keď som začala byť predvolávaná do Prešova na políciu. To som už vôbec nebola schopná riadiť motorové vozidlo. Na výsluchy ma musela vozíť moja mama. Veľmi zle prežívali túto situáciu moji rodičia. Mama, bývalá dlhoročná sudkyňa, mi veľmi pomáhala. aj ona bola vo veľkom strese. Nával stresov prichádzal vo vlnách. Len čo som sa trochu spamätala a kauza dočasne utíchla. všetko začalo znova."

2. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila podaním doručeným súdu dňa 08.10.2019 a žiadala žalobu zamietnuť s odôvodnením, že "...žalovanej bola doručená žaloba žalobkyne na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, ktorou sa voči nemu domáha :

- (i) ospravedlnenia zo strany žalovaného za údajné opakované nepravdivé tvrdenia v jeho reportážach,
- (ii) zaplata náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,- eur, a
- (iii) zaplata náhrady trov konania.

Žalovaná poukázala okrem iného na to, že jej neboli predložené žiadne audiovizuálne záznamy reportáží žalovanej, ktoré by preukazovali dôvodnosť tejto žaloby, a preto sa k žalobe a tvrdeniam v nej uvádzaných nevie kvalifikovane vyjadriť. Uvedených nárokov sa žalobkyňa domáha z dôvodu odvysielania viacerých reportáží žalovanej (v programe Televízne noviny odvysielanom v programovej službe TV MARKÍZA, so začiatkom o 19:00 hod.) v dňoch 13.11.2015, 16.11.2015, 17.11.2015 až 20.11.2015, 7.12.2015 a 21.11.2017 - 22.11.2017 ("reportáže"). Žalovaný na úvod uvádza, že žalobca predložil súdu ako dôkazy sebou vyhotovené prepisy textov reportáží, avšak iba z dní 13.11.2015, 16.11.2015 a 7.12.2015. Z toho vyplýva, že existenciu tvrdení napádaných v ostatných reportážach žalobca nepodložil žiadnymi relevantnými dôkazmi. Požadované ospravedlnenie, ktoré je súčasťou petitu žaloby, je podľa žalovaného neurčité, nakoľko tieto tvrdenia žalobca v texte navrhovaného ospravedlnenia nešpecifikuje správne a žiada o odvysielanie ospravedlnenia, ktorého súčasťou je tvrdenie, ktoré v reportážach neodznelo. Žalobca upozorňuje, že žalobcom uvádzaná reportáž s titulkou "vyrábali zaostale deti, zdravých rómskych žiakov preradili do špeciálnej školy na základe nevhodných testov, účelovo im diagnostikovali mentálnu retardáciu a na základe dohadzovania štátnym úradníkom ich posúvali do Súkromnej špeciálnej základnej školy v V.....(zrejme bez ukončenia)", neexistuje. Titulka reportáže znela odlišne a bez ohľadu na pravdivosť tvrdení, z dôvodu neurčitosti petitu žalobe žalobcu minimálne v tejto časti nie je možné vyhovieť. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca v navrhovanom petite poukazuje na údajné nepravdivé tvrdenia, ktoré mali odznieť v reportáži žalovaného dňa 12.11.2017, vo vysielacom čase o 19:00 hod. Žalobca však k existencii tvrdenia nepredložil v rámci žaloby žiadne dôkazy, dokonca ho v texte žaloby ani nespomína. Z tohto dôvodu má žalobca za to, že aj táto časť petitu žaloby je absolútne neurčitá a nevykonateľná a preto jej nie je možné vyhovieť. Žalovaný nároky uplatnené v žalobe v celom rozsahu neuznal, považoval žalobu za nedôvodnú a to na základe skutočností a argumentov prezentovaných v tomto vyjadrení nižšie. Žalovaný je v zmysle udelenej licencie vysielateľom televíznej programovej služby TV MARKÍZA. Televízia Markíza počas svojej existencie vysielala a stále vysielala viaceré spravodajské a publicistické relácie, ktoré sa u divákov ako aj odbornej verejnosti tešia značnej obľuby a sú hodnotené vysoko pozitívne, čo preukazujú viaceré ocenenia. Medzi najpopulárnejšie a najspôľahlivejšie relácie sa zaraďuje absolútne odôvodnene

aj program Televízne noviny TV MARKÍZA. Uvedenú reputáciu a postavenie si žalovaný zabezpečil a dokázal udržať vďaka profesionálnej spravodajskej a publicistickej činnosti, ktorou dokáže svojim divákovi predkladať informácie o aktuálnych spoločenských otázkach celosvetového, slovenského či regionálneho významu. Pri tejto činnosti redaktori plne využívajú slobodu prejavu garantovanú Ústavou Slovenskej republiky, Listinou základných práv a slobôd a medzinárodnými zmluvami o ľudských právach, ktorými je Slovenská republika viazaná, a umožňujú tak divákovi realizovať svoje ústavné právo na informácie. Redaktori žalovaného pri svojej činnosti upozorňujú na javy a skutočnosti, ktoré sú predmetom verejného záujmu a pri ktorých je zvýšený dopyt po informáciách zo strany verejnosti. Pri potrebe negatívneho hodnotenia akejkoľvek skutočnosti redaktori používajú garantovaný inštitút vecnej kritiky a hodnotiacich súdov. Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach opakovane konštatoval, že stupeň dovolenej kritiky sa mení podľa charakteristiky adresáta. Adresáti v tomto zmysle majú rôzne postavenie, a to vzhľadom na svoje postavenie vo verejnom živote. Najnižšiu mieru ochrany osobnosti majú osoby verejne činné a najvyššiu bežní občania. Za osoby verejného záujmu je, v súlade s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu SR aj všeobecných súdov v Slovenskej republike, potrebné považovať tak verejných činiteľov, prípadne iné osoby vykonávajúce verejné funkcie, ako aj osoby inak pôsobiace vo verejnom živote, t.j. osoby verejne známe, keď i tieto osoby svojou aktivitou na verejnosti upútavajú verejnú pozornosť a ich aktivita môže byť preto verejne posudzovaná (hodnotená) (Krajský súd Bratislava, sp. zn.: 8Co/23/2015). Žalobca, ako riaditeľ školského zariadenia výchovného poradenstva s názvom Súkromné centrum špeciálno-pedagogického poradenstva Q., XX, Uzovské Pekľany 67 a Elokované pracovisko, Levočská 2, Prešov, ako súčasť Súkromného centra špeciálno-pedagogického poradenstva Q., mama a ja, Uzovské Pekľany 67 ("Zariadenie"), bolo až do jeho vyradenia zo siete škôl a školských zariadení na základe konečného rozhodnutia Ministra školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky zo dňa 06.04.2016, zaradené do siete škôl a školských zariadení v zmysle zákona č. 596/2003 Z. z o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov. Zariadenie patrilo k základným zložkám systému výchovného poradenstva a prevencie v Slovenskej republike a poskytovalo až do svojho zrušenia špeciálne pedagogické poradenstvo žiakom a študentom. V nadväznosti na vyššie uvedené je nepochybné, že do kategórie osôb verejného záujmu sa zaraďujú aj osoby tzv. "verejne známe", ktoré pútajú pozornosť verejnosti a prirodzene aj tlače, ktorej úlohou je informovať verejnosť o pútavých novinkách z verejného života. Žalobca je osobou, ktorá bola verejne činná v oblasti špeciálneho výchovného poradenstva a poskytovala svoje služby, na ktorých má spoločnosť imanentný záujem a ktoré tvoria základný pilier správneho vývoja mládeže v spoločnosti, a teda sú nepochybne vecou verejného záujmu. Je nepochybné, že akékoľvek zlyhanie systému, ktoré má alebo môže mať za následok čo i len malé poškodenie práv dieťaťa/žiaka/študenta ktoréhokoľvek rodiča v Slovenskej republike, je informáciou, ktorá je pre spoločnosť extrémne dôležitá a môže prispieť k náprave chybného systému, prípadne prevencii vzniku ďalších pochybení. Žalobca ako osoba pôsobiaca vo vedúcej funkcii v štátnej správe v oblasti školstva jednoznačne patrí medzi osoby verejného záujmu, u ktorej "hranice akceptovateľnosti šírenia informácií týkajúcich sa osobnostnej sféry sú najširšie" a najužšie sú u "bežných" občanov (nález Ústavného súdu SR, III. ÚS 288/2017-32, zo dňa 5.12.2017). A. Skupina výrokov č. 1 Žalobca na str. 1 až 3 žaloby prezentuje údaje nepravdivé skutkové tvrdenia z reportáží, ktoré významným spôsobom mali zasiahnuť do jeho práva na ochranu osobnosti, konkrétne tvrdenia o vykonaní psychologického vyšetrenia u 13 detí, ktoré mali byť na základe toho účelovo preradené do špeciálnej školy v V., atď. K tvrdeniam žalobcu, že žalovaný odvysielal v televíznom spravodajstve v dňoch 13.11.2015, 16.11. - 20.11.2019 a 30.11.2015, 7.12.2015, 21.11. - 22.11.2017, reportáže, v ktorej boli odvysielané nepravdivé informácie, žalovaný uvádza nasledovné: Všetky tvrdenia, ktoré žalovaný žalobou napáda, boli informácie, ktoré pochádzali z verejných a dôveryhodných zdrojov, ktoré predložil ako dôkazy sám žalobca v rámci svojej žaloby. Tvrdenia týkajúce sa 13 detí, ktoré sa podrobili psychologickému vyšetreniu u žalobcu, na základe ktorého boli zaradené do špeciálnej školy v V. ("Špeciálna škola"), vyplývajú zo Správy o výsledkoch školskej inšpekcie vykonanej v dňoch 22.9.2015 a 24.9.2015, ktoré žalobca pripojil k žalobe ako prílohu č. 2. Tvrdenia, že tieto deti do Špeciálnej školy nepatrili, potvrdila jednak vyššie spomenutá príloha č. 2, a taktiež aj Rozhodnutie Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky zo dňa 19.1.2016, ktoré tvorí prílohu č. 3 k žalobe. V zmysle str. 3 prílohy č. 3 k žalobe (Rozhodnutie Ministerstva školstva) jednoznačne vyplýva: "Podľa stanoviska psychológa z praxe bola 13 žiakom v závere správ z psychologického vyšetrenia v SCŠPP uvedené mentálna retardácia ľahkého stupňa, čo nemožno vzhľadom na použitie nevhodných testov akceptovať ako spoľahlivé pri posudzovaní ich aktuálneho psychického stavu a následne ako dôvod preradenia do špeciálnej základnej školy pre žiakov s mentálnym postihnutím. Ďalej sa uvádza, že na základe použitých metód a postupov, ktoré viedli k neobjektívne stanovenej diagnóze, išlo o účelové

zaraďovanie detí a žiakov do špeciálnej základnej školy, s uvedením presnej adresy školy." Aj na základe tohto stanoviska Ministerstvo školstva následne rozhodlo o vyradení Zariadenia zo siete škôl a školských zariadení, podľa tohto rozhodnutia ku dňu 29.2.2016. Žalovaný si je vedomý, že žalobca podal proti vyššie uvedenému rozhodnutiu Ministerstva školstva (príloha č. 5 k žalobe) rozklad, ktorého výsledkom bola zmena tohto Rozhodnutia rozhodnutím Ministra školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky zo dňa 06.04.2016 (príloha č. 6 k žalobe). K tejto skutočnosti žalovaný uvádza, že v čase odvysielania reportáží žalovaný informoval verejnosť o veci verejného záujmu, ktorú získal z verejného a dôveryhodného zdroja, ktorým je Ministerstvo školstva. V tomto čase žalovaný nemal nemohol vedieť, že toto rozhodnutie bude napadnuté alebo zmenené. Vyššie uvedené potvrdzuje aj nález Ústavného súdu SR III. ÚS 83/01-85, zo dňa 24. 01. 2002 "Prezumpciu neviny porušujú aj výroky orgánov činných v trestnom konaní o obvinenom zverejnené v masmédiách, ktoré vyjadrujú názor, že tento je vinný, pričom jeho vinu ešte nevyslovil právoplatným odsudzujúcim rozsudkom súd. Prezumpciu neviny neporušujú také výroky, ktoré len vyjadrujú stav podozrenia zo spáchania trestného činu.". Tento nález je nepochybne možné analógiou aplikovať aj na rozhodnutia iných štátnych orgánov v rámci iných súdnych alebo správnych konaní. Z judikatúry ESLP v tejto súvislosti vyplýva, že privilegované postavenie z hľadiska ochrany slobody prejavu patrí novinárom a masmédiám, a to zvlášť pri informovaní o veciach verejného záujmu (napr. rozsudok ESLP Prager a Oberschlick v. Rakúsko z 26. apríla 1995, sťažnosť č. 1594/90, alebo rozsudok ESLP Bladet Tromsø a Stensaas proti Nórsku z 20. mája 1999, sťažnosť č. 21980/93). Novinári majú (spoločenskú) povinnosť poskytovať informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo takéto informácie dostať. Novinárom je dokonca umožnené používať určitú mieru preháňania a provokácie. Ústavný súd akceptuje uvedený prístup ESLP, a to nielen z dôvodu jeho autority, ale hlavne z dôvodu presvedčivosti jeho argumentácie (Nález Ústavného súdu SR IV. ÚS 284/2012-35 zo dňa 6.6.2013). Podľa názoru Ústavného súdu SR novinári (vydavateľ) nemôžu znášať zodpovednosť za to, že šíria informácie poskytnuté orgánmi štátu, pretože to je ich úloha a poslanie. Je naopak na orgánoch štátu, aby zvažili, ktoré informácie a v akom rozsahu možno prostredníctvom novinárov (masmédií) verejnosti sprístupniť v súlade s platnými právnymi predpismi (porovnaj Bladet Tromsø a Stensaas proti Nórsku, sťažnosť č. 21980/93, rozsudok ESLP z 20. mája 1999). Uvedený záver má oporu aj v doterajšej judikatúre Ústavného súdu SR, z ktorej vyplýva, že každý sa má právo spoľahnúť (dôvera v právo) na to, že štátny orgán voči nemu koná v súlade s ústavou a zákonom, pričom nemôže znášať negatívne dôsledky preto, že tak štátny orgán nekoná (sp. zn. I. ÚS 2/1999) (Nález Ústavného súdu SR IV. ÚS 107/2010-58 zo dňa 28.10.2010). Ústavný súd vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 107/2010 vyslovil, že od vydavateľa periodickej tlače nemožno požadovať, aby selektoval informácie získané od štátneho orgánu, na ktoré sa mohol s dôverou spoliehať, pretože sa tým upiera právo verejnosti na úplné informácie o veciach verejného záujmu. (Nález Ústavného súdu SR III. ÚS 286/2014-33). Z toho vyplýva, že žalovaný nebol povinný preverovať závery a rozhodnutia Ministerstva školstva, a teda sa odôvodnene spoliehal na pravdivosť informácií. Z uvedeného dôvodu má žalovaný za to, že predmetnými výroky žiadnym spôsobom nezasiahol do práva na ochranu osobnosti žalobcu, nakoľko iba prezentoval a reprodukoval informácie pochádzajúce z verejných a dôveryhodných (oficiálnych) zdrojov. B. Skupina výrokov č. 2 - žalobca na str. 2 a 3 žaloby opakovane prezentuje údajne nepravdivé skutkové tvrdenia z reportáží, ktoré významným spôsobom zasiahli do jeho práva na ochranu osobnosti, konkrétne tvrdenia týkajúce sa nevhodných testov použitých na diagnostiku celkovo 16 rómskych detí, z ktorých 13 detí bolo následne zaradených na základe týchto testov do Špeciálnej školy. K tvrdeniam žalobcu o nepravdivosti informácií a tvrdení žalovaný uviedol nasledovné: Žalovaný opätovne poukazuje na dôveryhodnosť a verejnosť zdrojov, z ktorých tieto tvrdenia v reportážach vychádzali. V čase uskutočnenia reportáží žalovaný odvysielal verejne dostupné informácie vyplývajúce z rozhodnutí Ministerstva školstva a výsledkov kontroly Štátnej školskej inšpekcie, nemal pochybnosť o ich pravdivosti, ani dôvod overovať pravdivosť týchto informácií. C. Skupina výrokov č. 3 - žalobca na str. 7 žaloby prezentuje údajne absurdné a absolútne nepravdivé skutkové tvrdenia z reportáží, ktoré významným spôsobom zasiahli do jeho práva na ochranu osobnosti, konkrétne tvrdenia týkajúce sa účelového posúvania rómskych detí na základe dohadzovania otcov majiteľa súkromnej školy či dohadzovania detí štátnym zamestnancom. K tvrdeniam žalobcu o nepravdivosti informácií a tvrdení žalovaný uviedol nasledovné: Žalovaný poukazuje predovšetkým na to, že tieto tvrdenia boli v reportážach odvysielané len ako tvrdenia polemického charakteru. V texte na strane 7 žaloby žalobca zrejme účelovo vynechal úvod tohto tvrdenia, nakoľko celé jeho znenie bolo nasledovné: Reportáž TV MARKÍZA, program Televízne noviny, dňa 7.12.2015 od 19:00 hod. "Inšpektori navrhli zrušiť aj súkromné psychologické centrum, kde VRAJ u detí účelovo diagnostikovali mentálnu retardáciu a posúvali ich potom do tejto špeciálnej školy." Reportáž TV MARKÍZA, program Televízne noviny, dňa 16.11.2015, od 19:00 hod.: "Šokujúce podozrenia na biznis s deťmi. Zdravých rómskych

žiacov preradili do súkromnej špeciálnej školy na základe nevhodných testov. Na vyšetrovania ich mal ÚDAJNE dohadzovať štátny zamestnanec." V zmysle judikatúry slovenských súdov, tieto tvrdenia neboli v predmetných reportážach týkajúcich sa aj (nie však výlučne) žalobcu uverejnené ani formou faktov (skutkových tvrdení), ani formou hodnotiaceho úsudku, ale iba ako informácie polemického charakteru o tom, že VRAJ, prípadne ÚDAJNE mali/mohli nastať skutočnosti, ktoré namieta žalobca ako absolútne nepravdivé či absurdné. Použité slová "ich mal údajne" a "vraj" majú výlučne polemický charakter, čo nespochybňuje ani príslušná judikatúra (viď nižšie). Ústavný súd SR poukázal na právny názor vyjadrený v náleze Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 357/96, podľa ktorého polemické výroky zásadne vylučujú zásah do práva na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože každý názor, stanovisko, kritika, a to dokonca nielen polemicky uvedená, je zásadne prípustná, pretože sloboda prejavu je jednou z najdôležitejších zásad demokratickej spoločnosti (Nález Ústavného súdu SR IV. ÚS 107/2010-58 zo dňa 28.10.2010). Žalovaný reagoval aj na procesný útok žalobcu, ktorý sa na viacerých miestach žaloby odvoláva na to, že on osobne deti nevyšetroval a ani nebol v kontakte či už s majiteľom Špeciálnej školy, ani s jeho otcom, štátnym zamestnancom odboru školstva Okresného úradu v Prešove. Je absolútne irelevantné, kto deti vyšetroval, či priamo žalobca alebo akýkoľvek iný zamestnanec alebo odborník Zariadenia. Reportáže sa týkali Zariadenia a jeho pochybení. Riaditeľom Zariadenia bol žalobca a sám žalobca na str. 7 žaloby uvádza, že pani "K.. S., psychologička s viac ako 35 ročnou praxou, všeobecne uznávaná, a to na základe iba jedného telefonátu s majiteľom SŠŽŠ v V., ktorý telefonicky zisťoval....." - z čoho vyplýva, že Zariadenie ako také (nakoľko pani S. bola uvedená tiež ako "riaditeľka") so štátnym zamestnancom komunikovalo, a teda tvrdenia žalobcu sú nepravdivé a zavádzajúce. Vyššie uvedené platí aj na ďalšie vyjadrenia žalobcu o neobdržaní finančných prostriedkov za vyšetrovania detí, zníženie žiadosti o dotáciu od štátu, a pod., pretože tieto a mnohé ďalšie vyjadrenia a tvrdenia v žalobe nijak nesúvisia s predmetom tohto konania, nakoľko tieto skutočnosti sa v reportážach žalovaného vôbec neuvádzali a ani nespochybňovali. D. Skupina výrokov č. 4 - žalobca na str. 9 a 10 žaloby chaoticky uvádza a opakuje údajne nepravdivé skutkové tvrdenia z reportáží žalovaného, ktoré významným spôsobom zasiahli do jeho práva na ochranu osobnosti. Tvrdenia sa týkali tvrdení žalovaného v reportáži zo dňa 13.11.2015 a 16.11.2015, ktoré boli vysielané a opätovne uvedené v reportáži programu Televíznych novín TV MARKÍZA dňa 21.11.2017. Ohľadne tvrdení napr. "Biznis na deťoch existuje", "Je to priamy dôkaz o tom, že biznis na deťoch je realitou na Slovensku", "Som presvedčený o tom, že to je obrovský biznis na deťoch", a ďalšie, žalovaný odkazuje na Skupinu výrokov č. 1 vyššie (písm. A vyjadrenia), nakoľko tieto tvrdenia a výroky sú výrokmi bývalého splnomocnenca vlády pre rómske komunity K. K., verejného činiteľa, a teda žalovaný použil primeraný hodnotiaci úsudok, na ktorý je skutkový základ. Aj keď hodnotiaci úsudok vzhľadom na svoj subjektívny charakter vylučuje dôkaz pravdy, musí vychádzať z dostatočného faktického základu (Jerusalem v. Rakúsko, rozsudok z 27. 2. 2001). Je absolútne nepochybné, že ide o osobu, ktorá je verejne činná a na ktorú sa žalovaný mohol spoľahnúť v tom, že reprezentuje názory a postavenie spoločnosti a verejných orgánov. Žalovaný opätovne poukazuje na nález Ústavného súdu SR, v zmysle ktorého novinári nemôžu znášať zodpovednosť za to, že šíria informácie poskytnuté orgánmi štátu, pretože to je ich úloha a poslanie. Je naopak na orgánoch štátu, aby zvažili, ktoré informácie a v akom rozsahu možno prostredníctvom novinárov verejnosti sprístupniť v súlade s platnými právnymi predpismi. Žalovaný mal jednoznačne právo spoľahnúť sa na vyjadrenie a informovanie o dôležitých verejných veciach prostredníctvom splnomocnenca vlády pre rómske komunity K. K. (Nález Ústavného súdu SR IV. ÚS 107/2010-58 zo dňa 28.10.2010). Vyššie uvedené platí aj o informovaní o trestnom stíhaní a vyšetrovaní zo strany orgánov činných v trestnom konaní. Žalovaný akékoľvek pochybenie alebo zásah do práva na ochranu osobnosti podľa § 11 Občianskeho zákonníka odmieta, nakoľko zverejnil v zmysle uvedenej judikatúry a nálezu Ústavného súdu SR iba vtedy aktuálne informácie poskytnuté orgánmi štátu a nemôže byť zodpovedný za možné výsledky uvedených konaní vedených príslušnými štátnymi orgánmi do budúcnosti. Na základe vyššie uvedeného je žalovaný toho názoru, že všetky reportáže spĺňali všetky kritériá kladené na reportérov s ohľadom na objektivnosť, profesionalitu a náležité zistenie všetkých relevantných faktov tvoriacich podklad pre prípravu reportáží. Žalovaný zdôrazňuje, že žalobcovi dal priestor vyjadriť sa, čo je možné nesporne preukázať aj reportážami žalovaného, v ktorých sa žalobca k tejto problematike vyjadroval a odpovedal na otázky redaktorov žalovaného. Divákovi sa v reportážach nikdy nevnucovali závery redaktora, len sa im predostreli fakty, stanoviská všetkých strán a následné posúdenie bolo ponechané na nich. Snaha škandalizovať či poškodiť žalobcu zo žiadnych dôkazov nevyplýva a žalovaný ju jednoznačne vylučuje. EŠLP v tejto súvislosti napr. v rozsudku Ringier Axel Springer Slovakia, a.s. proti Slovenskej republike z 26.7.2011 konštatoval, že je povinnosťou vnútroštátnych súdov starostlivo preskúmať prítomnosť a stupeň verejného záujmu na uverejnení sporných informácií ako aj dobromyseľnosť vydavateľa tlače

a ďalšie aspekty prípadu. Súdny majú tiež podľa ESĽP posúdiť, či novinári konali v súlade so svojimi povinnosťami a zodpovednosťou. Uvedené závery je potrebné aplikovať aj na toto konanie. Informácie šírené žalovaným je jednoznačne potrebné vnímať ako dobromyseľné, objektívne a zo žurnalistického hľadiska ako profesionálne konanie, ktoré je chránené Ústavou a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 Požiadavka overenia si pravdivosti informácií pochádzajúcich z oficiálneho zdroja podlieha osobitnému režimu, a v danom prípade je právo na slobodu prejavu novinárom garantované, za podmienky, že konajú v dobrej viere tak, aby prinášali presné a dôveryhodné informácie pri dodržiavaní novinárskej etiky (Colombani a ostatní proti Francúzsku, 2002). ESĽP v uvedenom rozhodnutí o. i. judikoval, že v prípadoch, keď tlač prispieva do verejnej diskusie o oprávnených obavách verejnosti, musí mať možnosť opierať sa o oficiálne informácie bez toho, aby bola povinná vykonať nezávislý prieskum. V odôvodnení rozsudku *Bladet Tromsø a Stensaas* proti Nórsku, 1999 ESĽP uviedol, že tlač by mala mať právo, v prípade ak prispieva k verejnej diskusii o problémoch legitímneho verejného záujmu, spoľahnúť sa na obsah oficiálnych správ (official report) bez povinnosti uskutočniť nezávislý prieskum. Ak by tomu tak nebolo, tlač by nemohla hrať svoju nepostrádateľnú úlohu strážneho psa verejnosti. V rozsudku *Bergens Tidende* a ostatní proti Nórsku, 2000 ESĽP zdôraznil, že článok 10 Dohovoru zaručuje novinárom v súvislosti so spravodajstvom o záležitostiach verejného významu ochranu v prípade, že konajú v dobrej viere, aby predložili verejnosti presné a spoľahlivé informácie v súlade s novinárskou etikou. V zmysle judikatúry ESĽP je potrebné prihliadnuť na autoritu novinárskeho zdroja, či bolo vykonané vlastné šetrenie, či bol výrok prezentovaný v primeranej miere a či bol dotknutým osobám daný priestor vyjadriť sa (rozsudok vo veci *The Wall Street Journal Europe SPRL* a ďalší proti Spojenému kráľovstvu, 2009). Ak je zdroj informácií dostatočne hodnoverný, je možné sa povinnosti vlastného šetrenia zbaviť a spoľahnúť sa na tento zdroj napriek tomu, že by sa neskôr dotknuté informácie ukázali ako nepravdivé (napr. rozsudok vo veci *Bladet Tromsø a Stensaas* proti Nórsku alebo rozsudok vo veci *Colombani* proti Francúzsku). Žalovaný poukázal na to, že ustálená judikatúra ESĽP stanovuje, že nie je možné od novinárov požadovať, aby sa systematicky a formálne distancovali od výrokov tretích osôb, ktoré môžu urážať, provokovať alebo poškodiť ich česť. Uvedené sa nezlučuje s úlohou tlače informovať o skutočnostiach alebo názoroch a myšlienkach, o ktorých sa v danej chvíli hovorí (napr. rozsudky ESĽP: *Jersild* proti Dánsku, 1994; *Thoma* proti Luxembursku 2001, alebo *Özgür Radyo-Ses Radyo-Televizyon Yayin Yapim Ve Tانيتim A.S.* proti Turecku 2009). Konanie redaktorov žalovaného spĺňalo vyššie uvedené podmienky, predovšetkým, že poskytovali divákovi informácie z prevereného zdroja v dobrej viere o ich pravdivosti. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len "Ústava") v článku 26 ods. 2 priznáva každému právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Článok 26 ods. 4 Ústavy zároveň upravuje možnosť obmedziť slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie. Prípadné obmedzenie však musí byť uložené na základe zákona a musí byť preukázané, že je v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, ochranu bezpečnosti štátu, ochranu verejného poriadku alebo ochranu verejného zdravia a mravnosti. Zároveň obmedzenie pritom musí byť striktne primerané chránenému záujmu a nie je možné ho urobiť preventívne ani vo väčšej miere ako je nevyhnutne potrebné. V prípade pochybností či podmienky obmedzenia boli alebo neboli splnené, je nutné vždy rozhodnúť v prospech ochrany slobody slova a jej obmedzenie odmietnuť. Inak by mohla nastať demokratickou spoločnosťou absolútne neakceptovateľná situácia kedy by nedochádzalo k voľnému šíreniu názorov či informácií, a to nie z nezáujmu o danú tému ale zo strachu pred možným postihom za prejavenie názoru, resp. šírenie informácie a s tým spojené ťažkosti a náklady vynaložené na svoju obranu. Prípadná zákonnosť obmedzenia slobody prejavu vyplýva z aplikácie ustanovení § 11 - § 13 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti je nutné upozorniť, že podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s Ústavou. Ak teda Ústava v čl. 26 chráni slobodu prejavu a umožňuje toto právo obmedziť iba za taxatívne stanovených okolností, je povinnosťou všeobecných súdov aplikovať vyššie uvedené ústavné požiadavky pri výklade a použití zákonných ustanovení. V zmysle článku 154c Ústavy je súčasťou prameňov slovenského právneho poriadku aj Dohovor. Táto medzinárodná zmluva o ľudských právach má prednosť pred vnútroštátnymi zákonmi a súdy sú povinné ju v rozhodovacom procese aplikovať. Ak špecifikácia práva alebo slobody zaručenej Dohovorom na konkrétnu situáciu vyplýva z medzinárodného štandardu uplatnenia Dohovoru, je ním Slovenská republika viazaná (II. ÚS 28/96). Ústavu Slovenskej republiky nemožno vyložiť spôsobom porušujúcim medzinárodné záväzky štátu (PL ÚS 5/93, II. ÚS 48/97). Dohovor upravuje slobodu prejavu v článku 10, pričom konštrukcia tohto ustanovenia je podobná ústavnej úprave platnej v Slovenskej republike. Ani Dohovor nekreuje slobodu prejavu ako absolútne právo, ale v článku 10 ods. 2 taxatívne uvádza podmienky, za ktorých je možné toto právo obmedziť.

Tieto obmedzenia je však potrebné vykladať reštriktívne, a nevyhnutnosť každého obmedzenia musí byť presvedčivo dokázaná. Slovenská republika v článku 26 Ústavy a článku 10 Dohovoru zaručila slobodu pričom súčasťou takto ustanoveného ústavného režimu je povinnosť orgánu rozhodujúceho o práve na slobodu prejavu preskúmať, či existujú príčiny pre obmedzenie tejto slobody ako aj práva na informácie. Až na základe skutočnosti, že sú preukázané všetky ústavné náležitosti obmedzenia práva možno dospieť k aplikácii jednotlivých zákonných ustanovení ako v tomto konkrétnom prípade ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Sloboda prejavu bola ESLP definovaná ako jeden z najdôležitejších základov demokratickej spoločnosti a jedna z najdôležitejších podmienok jej pokroku a rozvoja každého jednotlivca (Lingens proti Rakúsku, 1986). Tlač má v demokratickej spoločnosti nezastupiteľnú úlohu: i keď nemôže prekračovať určité hranice súvisiace predovšetkým s ochranou povesti a práv iných, ako aj s nutnosťou zabrániť úniku dôverných informácií. Prináleží jej, aby vyjadrovala pri dodržaní svojich povinností a zodpovednosti informácie a myšlienky o všetkých otázkach verejného záujmu. Novinárska sloboda zahŕňa možnosť používania určitej miery zveličovania, ba dokonca provokácie (Dalban proti Rumunsku, 1999). Vskutku nie je možné pripustiť, aby novinár mohol formulovať kritické názory iba v prípade, že môže dokázať ich pravdivosť (Lingens proti Rakúsku, 1986). Existenciu spojenia medzi hodnotiacim súdom a faktami tento podporujúcimi je potrebné posudzovať osobitne pre každý prípad v závislosti od špecifických okolností (Feldek proti Slovenskej republike, 2001). Kým existencia faktov by mala byť preukázaná, tak pravdivosť hodnotiacich výrokov nepodlieha dokazovaniu. Nemožno splniť požiadavku na preukázanie pravdivosti hodnotiaceho výroku a takáto požiadavka sama o sebe porušuje slobodu prejavu, ktorá tvorí základnú súčasť práva chráneného čl. 10 (Jerusalem proti Rakúsku, 2001). ESLP sa ďalej vyjadril k právu na slobodu prejavu o možnostiach jeho obmedzenia aj v nasledovných zásadných rozsudkoch: Rozsudok ESLP Handyside proti Spojenému kráľovstvu 1976, Jersild proti Dánsku 1994 Sloboda prejavu platí nie len pre "informácie" alebo "myšlienky", ktoré sa prijímajú priaznivo alebo sa považujú za neškodné alebo indiferentné, ale je aj pre také, ktoré veľmi urážajú, šokujú alebo znepokojujú. Takto si to vyžaduje pluralizmus, tolerancia a veľkorysosť, bez ktorých neexistuje "demokratická spoločnosť". Rozsudok ESLP Observer a Guardian proti Spojenému kráľovstvu, 1991 Sloboda tlače síce môže podliehať výnimkám, ale tieto je potrebné interpretovať reštriktívne a potreba obmedziť slobodu slova musí byť preukázaná presvedčivým spôsobom. Rozsudok ESLP Jersild proti Dánsku, 1994 Ak ide o vec verejného záujmu, široko rozoberanú v médiách musí byť postup veľmi opatrný, nakoľko sankcie uložené vnútroštátnym orgánom môžu svojou povahou odradiť tlač od účasti na diskusii o problémoch legitímneho verejného záujmu. Hoci tlač nesmie prekročiť mantinely stanovené okrem iného v záujme "ochrany povesti a práv iných", jej povinnosťou je rozširovať informácie a myšlienky vo veciach verejného záujmu. Nielenže má tlač za úlohu rozširovať takéto informácie a myšlienky, ale aj verejnosť má právo prijímať ich. Ak by tomu nebolo tak, tlač by nemohla mať dôležitú úlohu "strážneho psa verejnosti". V zmysle vyššie uvedeného je teda vymedzený ústavnoprávny ako aj medzinárodnoprávny rámec ochrany slobody prejavu v médiách a podmienok jej obmedzenia. Žalovaný považoval nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy za nedôvodný a nepreukázaný. Výšku takejto náhrady určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Z hľadiska výšky náhrady nemajetkovej ujmy, príslušné právne predpisy neurčujú žiadne presné pravidlá. Postup súdu je len všeobecne definovaný v § 13 Občianskeho zákonníka. Aj napriek uvedenému však táto výška musí mať racionálny základ a nesmie byť založená na rozhodovacej samovôli. Pri nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je pritom na žalobcov, aby preukázal reálny zásah do svojich osobnostných práv. Najvyšší súd SR v rozsudku 4Cdo/15/03 judikoval, že fyzickej osobe môže byť výnimočne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch iba v prípade, ak sa dostatočne preukáže následná reakcia svedčiaca o znížení dôstojnosti alebo vážnosti tejto osoby v spoločnosti v značnej miere v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V zmysle uvedeného má žalovaný analogicky za to, že reportáže, v ktorých žalovaný čerpal z oficiálnych a dôveryhodných zdrojov, nemohli spôsobiť a nespôsobili žalobcovi negatívne a protiprávne následky a takéto následky neboli a nemôžu byť z jeho strany vôbec preukázané. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu 5Cdo 202/2009: Objektívne kritérium vylučuje, aby sa pre hodnotenie, či došlo alebo nedošlo k naplneniu zákonných podmienok podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka stali rozhodujúcimi subjektívne pocity samotnej postihnutej osoby. Teda je treba vylúčiť stav, kedy budú za relevantné považované výlučne subjektívne psychické reakcie jednotlivých individuálnych fyzických osôb. Až súd dospeje k záveru, že v konkrétnom prípade k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti skutočne došlo, prizná postihnutej osobe zadostučinenie v peniazoch. Nestačí iba možnosť zníženia dôstojnosti či vážnosti fyzickej osoby v značnej miere, ale súdom musí byť vždy zistené, že k tomuto zníženiu skutočne došlo (povinnosť tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno spočíva v tomto prípade na žalobcovi). Najvyšší súd Slovenskej republiky poukázal v tomto rozhodnutí na to, že dôkazná povinnosť vrátane dôkazného

bremena na preukázanie, že neoprávneným zásahom žalovaného došlo k zníženiu cti, dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti v značnej miere zaťažuje žalobcu. Obdobne v tomto konaní o ochranu osobnosti musí žalobca preukázať, že práve konaním žalovaného došlo k zásahu do jeho osobnostných práv a že jeho dôstojnosť, česť a dobrá povesť bola aj skutočne v príčinnej súvislosti s takýmto zásahom (t.j. reportážami) znížená. Žalovaný má za to, že k údajnému zásahu do osobnostných práv a zníženiu dôstojnosti, cti a dobrej povesti žalobcu v žiadnom prípade nedošlo z dôvodu odvysielania reportáží žalovaným. So zverejnenými informáciami disponovalo minimálne Ministerstvo školstva, Štátna školská inšpekcia a v tom čase aj splnomocnenec vlády pre rómske komunity K. X, ktorí o týchto informáciách informovali verejnosť. V prípade žaloby je žalovaný presvedčený, že neboli splnené a preukázané zákonom požadované podmienky neoprávnenosti zásahu do práva na ochranu osobnosti zo strany žalobcu a už vôbec nie v takej miere, ktorá by odôvodňovala priznanie peňažnej satisfakcie. Ak by však aj tieto dôvody hypoteticky existovali, žalovaný má zato, že žalobcovi primárne prináležia niektoré z práv uvedených v § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch nastupuje v súlade s rozhodovacou praxou súdov až sekundárne aj to len v najvážnejších prípadoch, kedy došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere, čo nebolo v dôsledku konania žalovaného v prípade žalobcu preukázané.

3. Žalobkyňa sa vyjadrila k vyjadreniu žalovanej (l.č. 209 - 232) podaním doručeným súdu dňa 28.11.2019 a navrhla zmenu textu ospravedlnenia (zmenu žalobného návrhu) a súčasne navrhla súdu vykonať dôkazy aj s pripojenými audiovizuálnymi nahrávkami a ich prepismi.

4. Žalovaná vyjadrením doručeným súdu dňa 18.02.2020 (l.č. 238 - 242) opakovane žiadala žalobu zamietnuť. V právnej veci žalobcu S.. A. G. proti žalovanému MARKÍZA-SLOVAKIA, spol. s r.o. o ochranu osobnosti a o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,- EUR, vedenej Okresným súdom Bratislava IV, pod sp. zn.: 7C/47/2018, žalovaný, na základe výzvy súdu zo dňa 9.1.2020, predkladá svoje vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu doručenému súdu dňa 28.11.2019 ("vyjadrenie"). Žalobca týmto vyjadrením, okrem iného, žiada konajúci súd o pripustenie zmeny žaloby v zmysle § 139 CSP v časti ospravedlnenia zo strany žalovaného za údajné opakované nepravdivé tvrdenia v jeho reportážach. Žalovaný nároky uplatnené v žalobe a vyjadrení aj naďalej v celom rozsahu neuznáva, žalobu považuje za nedôvodnú a v plnom rozsahu sa pridrižiava svojho vyjadrenia k žalobe zo dňa 7.10.2019. Žalobca, v zmysle žiadosti o pripustenie zmeny žaloby v znení podľa vyjadrenia, žiada o zmenu v texte ospravedlnenia za údajne odvysielanú reportáž v hlavnom spravodajstve televíznych novín následne v repríze dňa 17.11.2015 o 4.55 hod., a to iba na základe svojho tvrdenia, že "podľa programovej skladby televízie, bola odvysielaná repríza pôvodných TV novín zo dňa 16.11.2015 bez zmeny" (str. 1 vyjadrenia žalobcu). Žalobca však k tomuto tvrdeniu nepredložil žiadne dôkazy, a preto má žalovaný za to, že žiadosti žalobcu v tejto časti nie je možné vyhovieť. Rovnako je tomu v prípade druhého odseku navrhovaného ospravedlnenia, v ktorom žiada o ospravedlnenie za údajné nepravdivé tvrdenia odvysielané dňa 22.11.2017 o 4.55 hod. Žalobca tým, že nepredložil dôkazy k svojmu tvrdeniu o odvysielaní repríz vyššie uvedených reportáží nepreukázal existenciu zásahu do práva na ochranu jeho osobnosti. Žalobca tiež žiada ospravedlnenie za údajné nepravdivé tvrdenia spojené obrazom aj zvukom s jeho osobou, údajne zverejňované na internetovej stránke www.tvnoviny.sk od 30.11.2016 do 29.11.2019 denne v znení "Deti museli vyplniť testy, no z týchto dverí už odchádzali s hodnotením, že sú mentálne zaostalé". Ku dňu prípravy tohto vyjadrenia žalovaný uvádza, že údajný obrazovo-zvukový záznam nie je na uvedenej internetovej stránke dostupný. Žalovaný má ďalej za to, že ak žalobca nepredložil dôkaz o existencii záznamu na uvedenej internetovej stránke, neuniesol dôkazné bremeno a existenciu zásahu do jeho práv. Žalovaný má za to, že ani navrhovanej zmene petitu žaloby podľa vyjadrenia žalobcu z vyššie uvedených dôvodov nie je možné vyhovieť. Žalovaný si opätovne dovoľuje poukázať na to, že Ústavný súd SR vo svojej judikatúre konštatoval, že stupeň dovolenej kritiky sa mení podľa charakteristiky adresáta. Najnižšiu mieru ochrany osobnosti majú osoby verejne činné a najvyššiu bežní občania. Žalobca bol riaditeľom školského zariadenia výchovného poradenstva s názvom Súkromné centrum, Uzovské Pekľany 67 a Elokované pracovisko, Levočská 2, Prešov, ako súčasť Súkromného centra špeciálno-pedagogického poradenstva Q., mama a ja, Uzovské Pekľany 67 ("Zariadenie"), ktoré bolo až do jeho vyradenia zo siete škôl a školských zariadení na základe rozhodnutia Ministra školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky zo dňa 6.4.2016, zaradené do siete škôl a školských zariadení v Slovenskej republike. Žalobca je osobou, ktorá bola verejne činná v oblasti, na ktorej má spoločnosť imanentný záujem a ktorá je vecou verejného záujmu. Je nespochybniteľné, že akékoľvek zlyhanie systému, ktoré má alebo môže mať za následok čo i len malé

poškodenie práv dieťaťa alebo zásah do jeho práv je informáciou, ktorá je pre spoločnosť extrémne dôležitá a môže prispieť k prevencii vzniku ďalších pochybení. Žalobca ako osoba, ktorá pôsobila vo vedúcej funkcii v štátnej správe v oblasti školstva jednoznačne patrí medzi osoby verejného záujmu, u ktorej "hranice akceptovateľnosti šírenia informácií týkajúcich sa osobnostnej sféry sú najširšie" a najužšie sú u "bežných" občanov (nález Ústavného súdu SR, III. ÚS 288/2017-32, zo dňa 5.12.2017). Z uvedeného dôvodu má žalovaný za to, že zásah do osobnej sféry žalobcu je potrebné vnímať komplexne a nie je možné pristúpiť k akceptácii prístupu žalobcu a jeho argumentácii, že reportáže prezentovali a spájali s touto kauzou výlučne jeho ako fyzickú osobu, čím mu zasiahli do jeho osobnostných práv. A. K údajnému škandalizovaniu či používaniu "bombastických výrazov" Žalobca sa svojim vyjadrením snaží poukázať na to, že žalovaný poskytuje verejnosti informáciu "bezohľadne bez toho, aby sa riadne staral o to, či je, alebo nie je pravdivá... Má sklon pred faktami (overenými skutočnosťami) dávať prednosť až "bombastickej" sile výrazov, ktorými "svoje názory" tlmočí a prezentuje... Z tohto dôvodu je neprípustné, ak sa tieto subjekty pri takomto spôsobe konania, takmer permanentne zasahujúcim do osobnostných práv jednotlivcov, dovoľávajú slobody prejavu tlače, pretože zlému úmyslu nemožno v žiadnom prípade takúto ochranu poskytnúť." (strana 3 vyjadrenia žalobcu). Na základne poskytnutých a predložených vyjadrení a dôkazov, v tom čase aktuálnych rozhodnutí príslušných orgánov verejnej moci (t.j. Správa o výsledkoch školskej inšpekcie vykonanej v dňoch 22.9.2015 a 24.9.2015, Rozhodnutie Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky ("Ministerstvo školstva") zo dňa 19.1.2016, Rozhodnutie Ministerstva školstva zo dňa 06.04.2016), je nepochybné, že žalovaný svojim divákom v reportážach predstrel fakty, stanoviská všetkých zainteresovaných strán (vrátane žalobcu) a následné posúdenie bolo ponechané na nich. Divákom v reportážach nikdy nevnucoval závery redaktora, pretože všetky odvysielané informácie boli v súlade s vyššie uvedenými závermi a rozhodnutiami orgánov verejnej moci. Snaha škandalizovať či poškodiť žalobcu zo žiadnych dôkazov nevyplýva a žalovaný ju jednoznačne vylučuje. Ústavný súd vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 107/2010 vyslovil, že od vydavateľa periodickej tlače nemožno požadovať, aby selektoval informácie získané od štátneho orgánu, na ktoré sa mohol s dôverou spoliehať, pretože sa tým upiera právo verejnosti na úplné informácie o veciach verejného záujmu (Nález Ústavného súdu SR III. ÚS 286/2014-33). Žalovaný preto nebol povinný preverovať závery a rozhodnutia Ministerstva školstva, a teda sa odôvodnene spoliehal na pravdivosť informácií. Argumentácia žalobcu preto v tejto veci neobstojí. Na str. 6 posledný odsek vyjadrenia žalobca navyše sám uznal, že "dočasne" (teda už v čase odvysielania reportáže zo dňa 16.11.2015) existovala Správa o výsledkoch školskej inšpekcie, vyhotovená Štátnou školskou inšpekciou, úsekom inšpekčnej činnosti, ktorá konštatovala, že pri psychologickom vyšetrení 13 detí boli použité nevhodné testy (presnejšie podľa vyššie uvedenej správy: "nevhodnosť načasovania diagnostiky, nespoľahlivosť použitých psychodiagnostických metód, jednorazové testovanie"). Argumentácia žalobcu, že Rozhodnutie Ministerstva školstva bolo vydané až neskôr, prípadne, že nikde v týchto verejných dokumentoch nebola zrejme výslovne napísaná veta o účelovosti diagnostikovania mentálnej retardácie u detí v V., a teda že preto tieto informácie nie je možné považovať za informácie z verejného zdroja, je absurdná. Z predložených reportáží na USB kľúči, ktoré predložil sám žalobca v rámci svojho vyjadrenia, už z reportáže zo dňa 13.11.2015 vyplýva, že tieto informácie boli verejne prezentované výroky bývalého splnomocnenca vlády pre rómske komunity K. K., verejného činiteľa, a teda žalovaný použil vo svojich reportážach primeraný hodnotiaci úsudok, na ktorý mal skutkový základ. Medzi tieto výroky patril už dňa 13.11.2015 preukázateľne aj výrok: "Je to priamy dôkaz o tom, že biznis na deťoch je realitou na Slovensku". Aj keď hodnotiaci úsudok vzhľadom na svoj subjektívny charakter vylučuje dôkaz pravdy, musí vychádzať z dostatočného faktického základu (Jerusalem v. Rakúsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 27.2.2001). Je potrebné zdôrazniť, že ide o osobu, ktorá je verejne činná a na ktorú sa žalovaný mohol plne spoliehať v tom, že reprezentuje názory a postavenie spoločnosti a verejných orgánov. Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu pri posudzovaní, či bolo zverejnenie určitého tvrdenia v súlade so slobodou prejavu, alebo či bolo neoprávneným zásahom do dobrej povesti, aplikuje nasledovné princípy a kritériá: Osoby verejne činné alebo verejne známe musia zniesť väčšiu mieru kritiky než súkromné osoby. Čím viac bude obsah prejavu súvisieť s verejnou činnosťou dotknutej osoby, tým viac bude tento prejav chránený slobodou prejavu. Je potrebné rozlišovať, či je informácia skutkovým tvrdením alebo či je hodnotiacim úsudkom. Hodnotiace úsudky požívajú vysokú mieru ochrany. Aj hodnotiace úsudky však musia vychádzať z určitého skutkového základu. Médiam je dovolená určitá miera prehánania a provokácie. Tvrdenia urobené v dobrej viere požívajú zvýšenú ochranu. Odkazy a odvolanie sa žalobcu na akýsi "zlý úmysel" považuje žalovaný za irelevantný, nakoľko toto tvrdenie žalobca nepreukázal, žalovaný reportážami jednoznačne a v dobrej viere informoval verejnosť o veci verejného záujmu, ktorá

oprávnene pýtala jej pozornosť, vychádzala z rozhodnutí a aktov verejných autorít, na ktoré sa žalovaný mohol v plnom rozsahu spoliehať.

B. K často opakovaným tvrdeniam "mal to byť veľký biznis s deťmi", "biznise na deťoch", a pod. Žalovaný opätovne poukázal na výroky bývalého splnomocnenca vlády pre rómske komunity K. K., verejného činiteľa: "Biznis na deťoch existuje", "Je to priamy dôkaz o tom, že biznis na deťoch je realitou na Slovensku", "Som presvedčený o tom, že to je obrovský biznis na deťoch". Je nespochybniteľné, že žalovaný použil primeraný hodnotiaci úsudok, na ktorý mal skutkový základ.

C. K osobe žalobcu a vyšetrovaniu detí - Žalovaný reagoval na opakovanú argumentáciu žalobcu, ktorý sa na viacerých miestach žaloby odvoláva na to, že on osobne deti nevyšetroval ani nebol v kontakte s riaditeľom Špeciálnej základnej školy v V., že deti neboli vyšetrované v Zariadení ako tvrdil reportér, ale v škole, v prítomnosti rodičov a vyšetrovala ich druhá psychologička K. S. Bez ohľadu na akékoľvek tvrdenia žalobcu vo vyjadrení je irelevantné, kto deti vyšetroval, či priamo žalobca alebo akýkoľvek iný zamestnanec alebo odborník Zariadenia. Reportáže sa týkali Zariadenia a jeho pochybení, ktorého riaditeľom bol žalobca a preto je legitímne, že bol v reportážach oslovovaný v prvom rade on. Je však potrebné poznamenať, že v reportážach bol poskytnutý priestor aj pani S. (druhej psychologičke), a to minimálne formou telefonického rozhovoru v reportáži zo dňa 16.11.2015, v ktorej bola navyše rovnako vyobrazená ceduľa s uvedením funkcie pani S. ako "riaditeľky" Zariadenia. Vyššie uvedené platí aj na ďalšie vyjadrenia žalobcu o neobdržaní finančných prostriedkov za vyšetrovania detí, zníženie žiadosti o dotáciu od štátu, a pod., pretože tieto vyjadrenia a tvrdenia v žalobe nijak nesúvisia s predmetom tohto konania, nakoľko tieto skutočnosti sa v reportážach žalovaného nespochybovali. D. K polemickým vyjadreniam Žalovaný sa pridržiaval vyjadrenia zo dňa 7.10.2019 ohľadne vyjadrení polemického charakteru, ktoré sa v reportážach preukázateľne nachádzali. Je však absurdné pripustiť snahu žalobcu o analýzu každého slovného spojenia a vety v reportážach. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 7.10.2019 na str. 7 jednoznačne uviedol konkrétne výroky, ktoré žalobca vo svojej žalobe napádal a ktoré jednoznačne preukázali, že išlo o výroky polemického charakteru, ktoré podľa nálezu Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 357/96, podľa ktorého zásadne vylučujú zásah do práva na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože každý názor, stanovisko, kritika, a to dokonca nielen polemicky uvedená, je zásadne prípustná, pretože sloboda prejavu je jednou z najdôležitejších zásad demokratickej spoločnosti (Nález Ústavného súdu SR IV. ÚS 107/2010-58 zo dňa 28.10.2010). Výroky redaktora, ktoré nasledovali po uvedení problematiky a kauzy "neprezentovali polemické tvrdenie ako fakt" tak, ako si to mylne a subjektívne vykladá žalobca (str. 5 vyjadrenia žalobcu). Žalovaný opakuje, že všetky informácie odvysielané v reportážach pochádzali z verejných a dôveryhodných zdrojov, ktoré predložil ako dôkazy aj sám žalobca v rámci svojej žaloby. Žalovaný považoval nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy aj naďalej za nedôvodný a nepreukázaný. Najvyšší súd SR v rozsudku 4Cdo /15/03 judikoval, že fyzickej osobe môže byť výnimočne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch iba v prípade, ak sa dostatočne preukáže následná reakcia svedčiaca o znížení dôstojnosti alebo vážnosti tejto osoby v spoločnosti v značnej miere v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V zmysle uvedeného má žalovaný analogicky za to, že reportáže, v ktorých žalovaný čerpal z oficiálnych a dôveryhodných zdrojov, nemohli spôsobiť a nespôsobili žalobcovi negatívne a protiprávne následky a takéto následky neboli a nemôžu byť z jeho strany vôbec preukázané. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu 5Cdo 202/2009: Objektívne kritérium vylučuje, aby sa pre hodnotenie, či došlo alebo nedošlo k naplneniu zákonných podmienok podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka stali rozhodujúcimi subjektívne pocity samotnej postihnutej osoby. Teda je treba vylúčiť stav, kedy budú za relevantné považované výlučne subjektívne psychické reakcie jednotlivých individuálnych fyzických osôb. Až súd dospeje k záveru, že v konkrétnom prípade k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti skutočne došlo, prizná postihnutej osobe zadosťučinenie v peniazoch. Obdobne v tomto konaní o ochranu osobnosti musí žalobca preukázať, že práve konaním žalovaného došlo k zásahu do jeho osobnostných práv a že jeho dôstojnosť, česť a dobrá povesť bola aj skutočne v príčinnej súvislosti s takýmto zásahom (t.j. reportážami) znížená. Žalovaný má za to, že k údajnému zásahu do osobnostných práv a zníženiu dôstojnosti, cti a dobrej povesti žalobcu v žiadnom prípade nedošlo z dôvodu odvysielania reportáží žalovaným. So zverejnenými informáciami disponovalo minimálne Ministerstvo školstva, Štátna školská inšpekcia a v tom čase aj splnomocnenec vlády pre rómske komunity K. Pollák, ktorí o týchto informáciách informovali verejnosť. Neboli splnené a preukázané zákonom požadované podmienky neoprávnenosti zásahu do práva na ochranu osobnosti zo strany žalobcu a už vôbec nie v takej miere, ktorá by odôvodňovala priznanie peňažnej satisfakcie. Ak by však aj tieto dôvody hypoteticky existovali, žalovaný má zato, že žalobcovi primárne prináležia niektoré z práv uvedených v § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch nastupuje v súlade s rozhodovacou praxou súdov až sekundárne aj to len v najvážnejších prípadoch,

kedy došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere, čo nebolo v dôsledku konania žalovaného v prípade žalobcu preukázané."

5. Podľa § 142 ods. 1 CSP, o prípustnosti zmeny žaloby súd rozhodne spravidla na pojednávaní, na ktorom bola zmena navrhnutá, alebo na pojednávaní, ktoré nasleduje bezprostredne po tom, ako bola zmena žaloby uplatnená podaním mimo pojednávania.

6. Na pojednávaní konanom dňa 28.09.2020 (I.č. 285 - 291) súd uznesením pripustil navrhnutú zmenu žalobného návrhu tak, že žalobný návrh znie: "Žalovaná je povinná v priebehu 3 po sebe nasledujúcich dní pred začiatkom hlavného spravodajstva Televíznych novín, vo vysielacom čase o 19:00 hod. odvysielať o s p r a v e d l n e n í e žalobkyni v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku v tomto znení: Televízia Markíza sa o s p r a v e d l ň u j e S.. Gabriele Bačovej, psychologičke a zároveň bývalej riaditeľke Súkromného centra Špeciálno - pedagogického centra, elokované pracovisko v Prešove, vo veci preradenia 13 rómskych detí do Súkromnej špeciálnej školy v V., za opakované nepravdivé tvrdenia a formou spracovania spojené s jej osobou obrazom aj zvukom, odvysielaných v hlavnom spravodajstve Televíznych novín dňa 16.11.2015 o 19:00 hod. a následne v repríze dňa 17.11.2015 o 04:55 hod. pod titulom "Vyrábali zaostalé detí". "Šokujúce podozrenia na biznis s deťmi. Zdravých rómskych žiakov preradili do súkromnej špeciálnej školy na základe nevhodných testov". "Deti museli vyplniť testy a z týchto dverí už odchádzali s hodnotením, že sú mentálne zaostalé". Za nepravdivé tvrdenia spojené obrazom aj zvukom s menovanou, odvysielané dňa 21.11.2017 v hlavnom spravodajstve televíznych novín o 19:00 hod. a 22.11.2017 o 04:55 hod., ktoré znelo "Ministerstvo súkromnú školu aj súkromné centrum, kde zo zdravých detí robili zaostalých potrestalo tak, že ich zrušilo". Za nepravdivé tvrdenia spojené s obrazom aj zvukom s menovanou, zverejňované na internetovej stránke www.tvnoviny.sk od 30.11.2016 do 29.11.2019 denne v znení "Deti museli vyplniť testy, no z týchto dverí už odchádzali s hodnotením, že sú mentálne zaostalé". Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 50.000 eur. Súd žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100%".

7. Podľa § 144 CSP, žalobca môže vziať žalobu späť.

8. Podľa § 145 ods. 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzátí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

9. Podaním doručeným súdu dňa 09.04.2021 (I.č. 380 - 385) označeným ako "Návrh na zmenu vo vykonaní dokazovania, nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu a čiastočné späťvzatie žaloby" zo dňa 05.04.2021, vzala žalobkyňa cestou splnomocnenej zástupkyne žalobu v časti zadostučinenia formou ospravedlnenia sa žalobkyni, späť. Späťvzatie žaloby odôvodnila tým, že od 16.11.2015 kedy podľa jej názoru malo prísť k zásahu do jej ústavou a zákonom chránených práv 5 rokov a verejné ospravedlnenie vzhľadom na odstup času sa podľa jej názoru stalo už neúčinným (žaloba bola doručená súdu dňa 12.11.2018) a žalobkyňa už dlhú dobu pôvodnú prácu nevykonáva a ospravedlnenie už nič nezmení na jej postavení. Zotrvala na žalobe v časti týkajúcej sa priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd v rozsudku č.k. 7C/47/2018 zo dňa 09.11.2021 konanie v časti týkajúcej sa ospravedlnenia zastavil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku (§ 145 ods. 2 CSP).

10. V predmetnej veci súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, svedkov, oboznámením sa s listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou súdneho spisu (Žaloba zo dňa 10.11.2018 doručené okresnému súdu Bratislava IV dňa 12.11.2018 s prílohami I.č. 1-128, Uznesenie č.k. 7C/47/2018-131 zo dňa 30.01.2019 - súd žalobkyni oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal, Sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka doručená súdu 28.02.2019 s prílohami I.č. 138-171, Uznesenie č.k. 7C/47/2018-172 zo dňa 24.07.2019 právop. 21.08.2019 - súd zmenil výrok tak, že žalobkyni priznal oslobodenie od súdnych poplatkov v rozsahu 80%, Záznam o zložení súdneho poplatku 313,20 eur dňa 14.08.2019 I.č. 180, Uznesenie č.k. 7C/47/2018-181 zo dňa 04.09.2019 - Výzva žalovanej na vyjadrenie sa k žalobe, Vyjadrenie žalovanej doručené súdu 08.10.2019, I.č. 186-194, Uznesenie č.k. 7C/47/2018-202 zo dňa 14.10.2018 - Výzva žalobkyne na vyjadrenia sa k vyjadreniu žalovanej, Vyjadrenie žalobkyne k vyjadreniu žalovanej doručené súdu 28.11.2019 s prílohami - zmena textu ospravedlnenia, audiovizuálna nahrávka, žiadosť o nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu KR PZ v Prešove ČVS:ORP-1160/1-VYS-PO-2015, prepis odvysielaných reportáží TV Markíza z 13.11.2015, 16.11.2015, 7.12.2015, 08.02.2016, 23.08.2016, 21.11.2017, prepis odvysielanej reportáže na internetovej stránke a prepis rozhovoru s hlavnou školskou inšpektorkou na youtube I.č. 209-231,

Uznesenie č.k. 7C/47/2018-235 zo dňa 19.01.2020 - Výzva žalovanej na vyjadrenia sa k vyjadreniu žalobkyne, Vyjadrenie žalovanej doručené súdu 18.02.2020, I.č. 238-243, spis KR PZ v Prešove ČVS:ORP-1160/1-VYS-PO-2015 (spis bol vrátený na požiadanie 24.06.2021) - lekárske správy žalovanej, Správa o výsledkoch diagnostiky testovaných detí od Centra pedagogicko - psychologického poradenstva a prevencie Poprad, ul. Curye 3760/2, 058 01 Poprad, prehratím záznamu odvysielaných reportáži na pojednávaní., listinné dôkazy doložené 28.09.2020 právna zástupkyňa žalobkyne na pojednávaní + zápisnica o pojednávaní zo dňa 28.09.2020 - prednesy strán sporu, - pripustená zmena žalobného návrhu podľa § 142 ods. 1 CSP , súd určil sporné a nesporné skutkové tvrdenia a ktoré dôkazy vykoná - vykonal dôkaz výsluchom žalobkyne a pojednávanie odročil na 25.01.2021 I.č. 270 - 291, zaslanie otázok pre vypočutie svedkov pred dožiadanim súdom pre S.. I.a V.a, S.. Z. S., SiM.ú, XX.XX.XXXX, K., S.. M. P., S. XXX, N. I., S.. H. L., Z.. M. V. I.č. 297 - 303, list Centra pedagogicko-psychologického poradenstva zo dňa 06.10.2020 - uvedené potvrdenie že v roku 2016 odborní zamestnanci realizovali rediagnostické vyšetrenia a žiadosť o upresnenie ktorých žiakov sa má správa o výsledku psychologického vyšetrenia realizovaného Centrom pedagogicko-psychologického poradenstva prevencie týkať a či je potrebné zaslať súhrnu správu o výsledku odborných vyšetrení žiakov alebo kópiu diagnostických správ z odboru vyšetrenia, zaslanie rovnopisu spisového materiálu ČVS:ORP-1160/1-VYS-PO-2015 z 08.10.2020, zaslanie otázok právnym zástupcom žalovanej na výsluch svedkov doručené súdu 08.10.2020 S.. I., S.. I. V., SXXX, N. I., Z.. M. V. I.č. 305 - 307, výzva súdu adresovaná právnej zástupkyňi žalobkyne na špecifikáciu, ktorých žiakov sa vyžadovaná správa o výsledku psychologického vyšetrenia realizovaného CPPPaP a či žiada vyžiadať súhrnu správu o výsledku odborných vyšetrení žiakov alebo kópia diagnostických správ z odborného vyšetrenia jednotlivých žiakov I.č. 316, dožiadanie o výsluch svedka S.. I.a V.a z 15.12.2020 I.č. 319 - 320, dožiadanie o výsluch svedkov S.. V. Z., N. E., S. K., S.. M. P. I.č. 322 - 325, S.. V. Z., SiM.ú, S. K., S.. M. P., dožiadanie o výsluch svedka S. I. I.č. 326 - 327, dožiadanie o výsluch svedka N. I. a S.. H. L. I.č. 328 - 330, dožiadanie o výsluch svedka Z.. M. V. I.č. 331 - 332, podanie právnej zástupkyne žalobkyne " upresnenie žiadosti o vykonanie dôkazu" - žalobkyňa žiada CPPPaP Poprad o predloženie súhrnnej správy o priebehu a výsledku až vykonaného rediagnostického vyšetrenia ako aj súhrnu správu opakovaného rediagnostického vyšetrenia v roku 2016, z podnetu Štátnej školskej inšpekcie v Bratislave maloletým deťom: N. A., M. A., Z. A., D. I., M. A., I. A. - všetci bytom Rokycany, ktorí boli v školskom roku 2014/2015 žiakmi ZŠ a MŠ G., O. A., Z. A., V. A., I. E., M. I., P. Y. a X. A. - všetci bytom Rokycany, ktorí sa mali v roku 2015 zúčastniť zápisu do I. ročníka ZŠsMŠ G. na školský rok 2015/2016, t. j. deťom u ktorých pracovníčka súkromného centra špeciálne pedagogického poradenstva "Q., mama a ja", elokované pracovisko v Prešove K.. J. S. diagnostikovala mentálnu retardáciu ľahkého stupňa a odporučila ich zaradenie do súkromnej špeciálnej ZŠ v V., Návrh žalobkyne na zmenu na vykonanie dokazovania doručený súdu 09.04.2021, návrh na predvolanie svedka S.. I.a V.a K.. na pojednávanie a čiastočné späťvzatie žaloby zadostučinenia formou ospravedlnenia žalovanej žalobkyne a zotrvanie na žalobe o priznanie nemajetkovej ujmy I.č. 380 - 385, úradný záznam o nahliadnutí do spisového materiálu ČVS:ORP-1160/1-VYS-PO-2015 I.č. 386 - 392, list OR PZ Prešov z 05.05.2021, predmetnej žiadosti o nahliadnutí do spisu nie je možné vyhovieť vzhľadom na skutočnosť, že prípravne konanie doposiaľ nebolo ukončené I.č. 406, list svedka S. I. - ospravedlnenie neprítomnosti na pojednávaní v termíne 11.10. až 13.10.2021 I.č. 410, uznesenie č.k. 7c/47/2018 - 415 zo dňa 25.06.2021 - svedkyňa S.. N. I. bola zaviazaná písomnou formou odpovedať na otázky žalobkyne a žalovanej, odpovede svedkyne S.. N. I. doručené súdu 22.07.2021 I.č. 421 - 422, zápisnica OS Prešov sp. zn. 14Cd/1/2020 zo dňa 24.06.2021 - výsluch svedkyne M. P., S. K. I.č. 424 - 429 + nahrávka na CD nosiči, podanie svedka S.. I.a V.a e-mailom zo 07.09.2021 - namietal, že bol prizvaný ako nezávislý odborný konzultant v odbore pedagogického do tímu školských inšpektorov a podpísal prísľub mlčanlivosti, požiadaval o zrušenie jeho predvolania I.č. 439 , doručenie podania svedka S.. I.a V.a K.. právnym zástupcom strán sporu, Zápisnica o pojednávaní zo dňa 12.10.2021) a zistil nasledovný skutkový stav:

11. Dňa 13.11.2015 odvysielala televízia Markíza v hlavnom spravodajstve televíznych novín o 19:00 hod. správy pod titulom "Nepatria do špeciálnej školy"

12. Dňa 16.11.2015 odvysielala televízia Markíza v hlavnom spravodajstve televíznych novín o 19:00 hod. reportáž reportéra S.a Z.a pod titulom "Vyrábali zaostalé deti", predmetné televízne spravodajstvo s uvedenou reportážou bolo odvysielané 17.11.2015, 18.11.2015, 19.11.2015, 20.11.2015 a 30.11.2015.

13. Dňa 07.12.2015 odvysielala televízia Markíza v hlavnom spravodajstve televíznych novín reportáž pod titulom "Žiadajú zrušiť školu."

14. Dňa 21.11.2017 a 22.11.2017 a na internetovom portáli TVnoviny.sk bolo odvysielané hlavné spravodajstvo.

15. Rozhodnutím Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu SR sekcie regionálneho školstva, č. 2016-8218-1915:2-100 zo dňa 19.01.2016 bolo Súkromné centrum špeciálneho pedagogického poradenstva Q., S. a ja so sídlom V Úzovských Pekl'anoch, elokované pracovisko v Prešove, vyradené k 29.02.2016 zo siete škôl a školských zariadení SR.

16. Proti rozhodnutiu S.. A. G. (žalobkyňa) podala rozklad, v ktorom namietala nesprávnosť záveru psychologičky K.. G. H., ako aj porušenie metodického pokynu Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu SR č. 2013-12192/36264:2-914 zo dňa 06.08.2013 s ohľadom na skutočnosť, že použité testy v čase vyšetrenia nemohli byť testami nevhodnými pre diagnostiku, pretože predmetný metodický pokyn ich nezakazoval používať a ani ich neoznačil za nevhodné.

17. Minister školstva SR K. K. rozhodnutím zo dňa 06.04.2016 č. 2016-13252/14002:1-Sekr. zmenil prvostupňové rozhodnutie tak, že k vyradeniu Súkromného centra Špeciálne - pedagogického poradenstva došlo ku dňu 31.05.2016 (dôvod vyradenia bolo nedostatočné obsadenie špeciálnych pedagógov, mali mať dvoch špeciálnych pedagógov a mali iba jedného).

18. Vo veci prebieha vyšetrowanie, vyšetrowateľom KR PZ v Prešove pod ČVS:ORP-1160/1-VYS-PO-2015.

19. Z vykonaného dokazovania výsluchom žalobkyne S.. Gabriely G. (I.č. 289 - 291) na pojednávaní konanom dňa 28.09.2020 vyplýva, že k celému procesu medializácie vypovedala. Najdôležitejší je záznam, ktorý urobil pán Z. a ktorý používali celé tie dva roky. Dňa 16.11.2015 to bol jediný kontakt s redaktorom TV Markíza a všetky zábery žalobkyne aj v roku 2016 aj v roku 2015 boli použité z tohto jediného stretnutia. Keď ju pán Z. navštívil v práci, bol prvý z redaktorov, ktorý sa zaujímal o danú vec. Jediným indikátorom bola tlačová beseda pána K. z 13.11.2015, kde pomenoval poradňu za jeden z faktorov, kde ich zahrnul ako keby boli jedna zložka tohto biznisu. Žalobkyňa to osobne považovala za omyl, ktorý sa musel vysvetliť. Bola presvedčená, že pán XX.XX.XXXX, nerozumel, alebo nepochopil do dôsledkov, výsledky štátnej školskej inšpekcie, ktoré jej boli predkladané zo strany školskej inšpekcie a to za pochybné s odporúčacím charakterom, teda mala odporúčané, aby do 21.09.2016, teda v ročnej lehote, doplnila testy, ktoré Ministerstvo školstva iba odporúčalo. Bola si vedomá toho, že neporušila zákon a ani jej zamestnanci. Dňa 16.11.2015 ju navštívil redaktor pán Z., prišiel s kameramanom, ktorý držal kameru na pleci, poprosil ju, či mu dá rozhovor na kameru. Poprosila ho, aby záznam na kameru nerobili, bola ochotná mu vysvetliť toto nedorozumenie, ktoré nastalo. Počas rozhovoru si nevšimla, že sa manipuluje s kamerou, nemohla vedieť, že záznam bude aj na kamere. To, že sa to nahráva, si uvedomila na konci, keď už k zjavne k manipulácii s kamerou došlo. Pán kameraman ju vypol a vtedy si všimla, že zhaslo svetlo na kamere. Počas tohto rozhovoru sa nažila vysvetliť, že existujú testy odporúčané Ministerstvom školstva, ktoré už minimálne 10 rokov nie sú k dispozícii, pretože sa prestali distribuovať, alebo neboli k zakúpeniu na území SR. Snažila sa mu vysvetliť, že testy, ktoré má sú regulérne, povolené a požíva ich celá SR. Nikdy predtým nemala skúsenosti s médiami a rozhovor bol poskytnutý skutočne v záujme vysvetlenia nedorozumenia. Redaktor žiadal, aby sa žalobkyňa vyjadrila, či teda dodržala alebo nedodržala odporúčanie Ministerstva školstva, aj po tomto vysvetlení, ktoré prebehlo a tlačil žalobkyňu do jednoznačných odpovedí subjektívnymi otázkami, na ktoré odpovedala, iba v kontexte, či dodržala, alebo nedodržala odporúčanie. Pán Z. jej povedal, že nahrával a že ju žiada, aby súhlasila s tým, aby to mohli zverejniť. Žalobkyňa už cítiac ten zásah toho, čo to môže spôsobiť, ho požiadala, aby reakciu nezverejňoval, pretože jej to môže poškodiť v budúcom živote. To bol posledný kontakt s pánom Z.om. Vyslovila, že chápe, že diagnostika detí a zaradenie detí do špeciálnych škôl je téma verejná a má sa o nej diskutovať, ale tak, ako to urobili ostatné médiá, že rešpektovali, že si nepriala byť na obraze, jej vyjadrenia boli plne citované prepisom na televíznu obrazovku, dokonca televízia TA3 jej umožnila priamy vstup do TV vysielania - živého, priamo do diskusie s pánom K.. V reportáži vysielanej v roku 2015 mali naozaj základ jednej správy z inšpekcie, ale v čase v rokoch 2016, 2017 už existovalo mnoho dôveryhodných zdrojov, dokonca aj zo štátnej školskej inšpekcie, ktorá urobila ešte jednu kontrolu. Bolo vydané už aj rozhodnutie ministra školstva, napriek tomu TV Markíza žalobkyňu spojila vo vysielaní z 23.08.2016, kde uviedla, "Podozrenie sa potvrdilo v štyroch prípadoch", používala naďalej výroky zo starej správy inšpekcie a nepovažovala za dôležité,

či sa realita nezmenila. Podozrenie sa potvrdilo, je výrok hodný súdu a nie iba na základe nejasných informácií, ktoré sa potom dezinterpretovali. Verejnosť však vedela, že 10 mesiacov po vypuknutí kauzy sa podozrenie potvrdilo. Kým sa dovtedy žalobkyňa spamätávala, záver toho bol, že žalobkyňu TV Markíza pred celou verejnosťou spojila s touto kauzou a verejnosti tvrdila, že sa podozrenie potvrdilo. To neurobila žiadna iná televízia v spojitosti s jej osobou, pretože práve v tejto reportáži ju uviedla znova na obraz, ktorý zosnímal pán Z. 16.11.2015. Každý si ju spojil s touto kauzou. Zo spoločenského hľadiska bola žalobkyňa človek, ktorý mal rád výzvy a okrem svojej práce, ktorú založila, tak mala rada projekty, na ktorých sa mohla podieľať. Po tejto kauze už neprišla žiadna ponuka. Do súčasnosti žalobkyňa svoje vzdelanie nepoužíva, pretože sa bojí systému, kde bez akýchkoľvek okolností vedú osobu označiť ako len chcú a nepotrebnú na to dôkazy. Celá tá medializácia spôsobila obrovský telefónny záujem známych a celé dni žalobkyňu vyzváňali telefóny, kolegovia chceli vedieť, čo sa stalo.

20. Súd vykonal dôkaz - prehral na pojednávaní dňa 28.09.2020 (l.č. 290) záznamy z USB kľúča (l.č. 231) na notebooku Okresného súdu Bratislava IV.

21. OR PZ v Prešove, odbor kriminálnej polície, listom ORP-1160/1-VYS-PO-2015 zo dňa 05.05.2021 oznámil tunajšiemu súdu (l. č. 406), že žalobkyňa a jej právna zástupkyňa nie sú žiadnou zo strán tohto konania (§ 69 Trestného poriadku), pričom prípravné konanie nie je skončené.

22. Podľa čl. 2 ods. 1 CSP, ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

23. Podľa § 131 CSP, žaloba je procesný úkon, ktorým sa uplatňuje právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva.

24. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

25. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

26. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadost'učinenie.

27. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadost'učinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

28. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

29. Podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

30. Podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

31. Podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

32. Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

33. Podľa čl. 26 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a

informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

34. Podľa čl. 26 ods. 3 Ústavy SR cenzúra sa zakazuje.

35. Podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

36. Podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, sloboda prejavu Každý má právo na slobodu prejavu.

37. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam. Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

38. Podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydľia a korešpondencie.

39. Podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

40. Podľa čl. 10 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

41. Podľa čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

42. Podľa čl. 16 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa žiadne dieťa nesmie byť vystavené svojvoľnému zasahovaniu do svojho súkromného života, rodiny, domova alebo korešpondencie ani nezákonným útokom na svoju česť a povesť.

43. Podaním doručeným súdu dňa 09.04.2021 (I.č. 380 - 385) označeným ako "Návrh na zmenu vo vykonaní dokazovania, nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu a čiastočné späťvzatie žaloby" zo dňa 05.04.2021, vzala žalobkyňa žalobu v časti zadosťučinenia formou ospravedlnenia sa žalobkyňi, späť s odôvodnením, že od 16.11.2015 (kedy podľa jej názoru malo prísť k zásahu do jej ústavou a zákonom chránených práv) uplynulo 5 rokov a verejné ospravedlnenie vzhľadom na odstup času sa podľa jej názoru stalo už neúčinným (žaloba bola doručená Okresnému súdu Bratislava IV dňa 12.11.2018) a žalobkyňa už dlhú dobu pôvodnú prácu nevykonáva a ospravedlnenie žalovanej podľa názoru žalobkyne už nič nezmení na jej postavení. Zotrvála na žalobe v časti týkajúcej sa priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd v rozsudku č.k. 7C/47/2018 zo dňa 09.11.2021 konanie v časti týkajúcej sa ospravedlnenia zastavil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku (§ 145 ods. 2 CSP).

44. Dňa 13.11.2015 odvysielala televízia Markíza v hlavnom spravodajstve televízných novín o 19:00 hod. správy pod titulom "Nepatria do špeciálnej školy", dňa 16.11.2015 odvysielala televízia Markíza v

hlavnom spravodajstve televíznych novín o 19:00 hod. reportáž reportéra S.a Z.a pod titulom "Vyrábali zaostané deti", predmetné televízne spravodajstvo s uvedenou reportážou bolo odvysielané 17.11.2015, 18.11.2015, 19.11.2015, 20.11.2015 a 30.11.2015, dňa 07.12.2015 odvysielala televízia Markíza v hlavnom spravodajstve televíznych novín reportáž pod titulom "Žiadajú zrušiť školu." Z listinného dôkazu Rozhodnutia Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu SR sekcie regionálneho školstva, č. 2016-8218-1915:2-100 zo dňa 19.01.2016 bolo Súkromné centrum špeciálneho pedagogického poradenstva Q., S. a ja so sídlom V Úzovských Pekľanoch, elokované pracovisko v Prešove, vyradené k 29.02.2016 zo siete škôl a školských zariadení SR. Proti rozhodnutiu S.. A. G. podala rozklad, v ktorom namietala nesprávnosť záveru psychologičky K.. G. H., ako aj porušenie metodického pokynu Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu SR č. 2013-12192/36264:2-914 zo dňa 06.08.2013 s ohľadom na skutočnosť, že použité testy v čase vyšetrenia nemohli byť testami nevhodnými pre diagnostiku, pretože predmetný metodický pokyn ich nezakazoval používať a ani ich neoznačil za nevhodné. Minister školstva SR K. K. rozhodnutím zo dňa 06.04.2016 č. 2016-13252/14002:1-Sekr. zmenil prvostupňové rozhodnutie tak, že k vyradeniu Súkromného centra Špeciálne - pedagogického poradenstva došlo k 31.05.2016 z dôvodu nedostatočného obsadenia, teda mali mať dvoch špeciálnych pedagógov a mali iba jedného. Dňa 21.11.2017 a 22.11.2017 a na internetovom portáli TVnoviny.sk bolo odvysielané hlavné spravodajstvo. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že predmetné reportáže sa týkali zariadenia Q., mama a ja, pričom riaditeľkou zariadenia bola v rozhodnom období žalobkyňa, čo nebolo sporné, t.j. žalobkyňa bola riaditeľka školského zariadenia výchovného poradenstva s názvom Súkromné centrum špeciálno-pedagogického poradenstva Q., N., Uzovské Pekľany 67 a Elokované pracovisko, Levočská 2, Prešov, ako súčasť Súkromného centra špeciálno-pedagogického poradenstva Q., mama a ja, Uzovské Pekľany 67, a toto bolo až do jeho vyradenia zo siete škôl a školských zariadení na základe konečného rozhodnutia Ministra školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky zo dňa 6.4.2016, zaradené do siete škôl a školských zariadení v zmysle zákona č. 596/2003 Z. z o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov. Zariadenie patrilo k základným zložkám systému výchovného poradenstva a prevencie v Slovenskej republike a poskytovalo až do svojho zrušenia špeciálne pedagogické poradenstvo žiakom a študentom.

45. Žalobkyňa bola v čase odvysielania správ v novembri 2015 osobou, ktorá bola verejne činná v oblasti špeciálneho výchovného poradenstva a poskytovala svoje služby, na ktorých mala spoločnosť imanentný záujem a ktoré tvoria základný pilier správneho vývoja mládeže v spoločnosti, a teda uvedené skutočnosti žalovanou v danom čase boli nepochybne vecou verejného záujmu. Žalobkyňa ako osoba, ktorá pôsobila vo vedúcej funkcii v štátnej a verejnej správe v oblasti školstva, patrila v danom čase medzi osoby verejného záujmu, u ktorej hranice akceptovateľnosti šírenia informácií týkajúcich sa osobnostnej sféry sú/boli najširšie.

46. Okrem iného z obsahu listinných dôkazov - rozhodnutia Ministerstva školstva vyplýva, že na základe stanoviska psychológa z praxe bola 13 žiakom v závere správ z psychologického vyšetrenia v SCŠPP uvedené mentálna retardácia ľahkého stupňa, čo nemožno vzhľadom na použitie nevhodných testov akceptovať ako spoľahlivé pri posudzovaní ich aktuálneho psychického stavu a následne ako dôvod preradenia do špeciálnej základnej školy pre žiakov s mentálnym postihnutím, na základe použitých metód a postupov, ktoré viedli k neobjektívne stanovenej diagnóze, išlo o účelové zaradovanie detí a žiakov do špeciálnej základnej školy, s uvedením presnej adresy školy Ministerstvo školstva následne rozhodlo o vyradení Zariadenia zo siete škôl a školských zariadení, podľa tohto rozhodnutia ku dňu 29.02.2016. Strany sporu v zhode uznali a nebolo medzi nimi sporné, že žalobkyňa podala proti rozhodnutiu Ministerstva školstva (dôkaz na l.č. 25 súdneho spisu) rozklad, ktorého výsledkom bola následná zmena Rozhodnutia rozhodnutím Ministra školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky zo dňa 06.04.2016 (l.č. 37 súdneho spisu). Pričom je zjavné z časového hľadiska, že v čase odvysielania reportáží (13. november 2015 a následne) žalovaná informovala verejnosť o veci verejného záujmu, ktorú získala z verejného a dôveryhodného zdroja (od Ministerstva školstva SR, školskej inšpekcie, pána XXXX)- v tom čase splnomocnenca vlády pre rómske komunity) a v rozhodnom období žalovaná nemala možnosť mať vedomosť, že toto rozhodnutie bude v budúcnosti (t.j. v roku 2016) napadnuté žalobkyňou (podala rozklad) a následne zmenené rozhodnutím ministra školstva (odvysielaná reportáž bola 13.11.2015 a nasledovne). Žalovaná podľa sledu udalostí na ktorom sa strany sporu zhodli, preto nemôže niesť zodpovednosť za to, že šírila informácie poskytnuté orgánom štátu (MŠ SR), pretože šírenie informácie je jednou z jej úloh a bolo na orgáne štátu, aby zvážil, ktoré informácie a v akom rozsahu možno prostredníctvom žalovanej verejnosti sprístupniť v súlade s platnými právnymi

predpismi, nakoľko žalovaná v danom prípade prezentovala a reprodukovala informácie pochádzajúce z verejných a dôveryhodných (oficiálnych) zdrojov Ministerstva školstva SR a z výsledkov kontroly Štátnej školskej inšpekcie. Žalovaná sa spoliehala na vyjadrenie a informovanie o dôležitých verejných veciach prostredníctvom splnomocnenca vlády pre rómske komunity K. K. v tom čase ako verejného činiteľa, žalovaná použila primeraný hodnotiaci úsudok s poukazom na skutkový základ. Osoba pána K. bola osobu verejne činnou, na ktorú sa žalovaná mohla spoliehať v tom, že reprezentuje názory a postavenie spoločnosti a verejných orgánov. Žalovaná súčasne aj žalobkyňa dala priestor vyjadriť sa a v reportážach žalovanej sa žalobkyňa k prejednávanej problematike vyjadrovala, odpovedala na otázky redaktora žalovanej televízie, čo nebolo sporné (žalobkyňa namietala kamerový záznam a jeho zverejnenie).

47. Žalovaná v predmetných reportážach odvysielala informácie o údajne účelovej diagnostike, o údajnom dohadzovaní detí štátnym zamestnancom, odvysielala domnienky - polemiky, teda v tejto súvislosti tieto tvrdenia boli tvrdenia polemického charakteru t.j. úvod tohto tvrdenia, v Reportáži TV MARKÍZA, program Televízne noviny, dňa 7.12.2015 od 19:00 hod. "Inšpektori navrhli zrušiť aj súkromné psychologické centrum, kde vraj u detí účelovo diagnostikovali mentálnu retardáciu a posúvali ich potom do tejto špeciálnej školy." , a aj v Reportáži TV MARKÍZA, program Televízne noviny, dňa 16.11.2015, od 19:00 hod.: "Šokujúce podozrenia na biznis s deťmi. Zdravých rómskych žiakov preradili do súkromnej špeciálnej školy na základe nevhodných testov. Na vyšetrenia ich mal údajne dohadzovať štátny zamestnanec." Vzhľadom na uvedené informácie s tvarom slova "Vraj" a "údajne" šlo o polemiku. Polemické výroky vylučujú zásah do práva na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, názor, stanovisko, kritika, a to dokonca nielen polemicky uvedená, je zásadne prípustná, pretože sloboda prejavu je jednou z najdôležitejších zásad demokratickej spoločnosti.

48. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je, že došlo k neoprávnenému zásahu do tohto práva. Takýto zásah musí byť zároveň objektívne spôsobilý privodiť dotknutej fyzickej osobe ujmu na právach uvedených v § 11 Občianskeho zákonníka. Vyvolanie následkov takýmto zásahom sa nevyžaduje. Občianskoprávna ochrana sa poskytuje len voči takým konaniam (zásahom), ktoré sa dotýkajú osobnosti fyzickej osoby tým, že znižujú jej česť, dôstojnosť a vážnosť z hľadiska jej vzťahu k spoluobčanom a ohrozujú jej postavenie a uplatnenie v spoločnosti.

49. Nie každý zásah, ktorý sa dotkne osobnosti fyzickej osoby, je zásahom, proti ktorému je možná ochrana. Ak je zásah oprávnený, nemôže sa fyzická osoba domáhať ochrany pred ním, teda odstránenia tohto zásahu, resp. primeraného zadosťučinenia. Neoprávneným zásahom do osobnosti fyzickej osoby nie je zásah, ktorý je dovolený, resp. jeho možnosť je predpokladaná zákonom, pokiaľ takýmto zásahom nie sú prekročené zákonom ustanovené medze. Ide o situácie, v ktorých nad individuálnymi záujmami fyzických osôb, do ktorých osobností sa zasiahlo, prevláda závažnejší, významnejší a funkčne vyšší osobitný verejný záujem. Zákon teda neposkytuje ochranu proti akémukoľvek zásahu, ale len proti zásahu neoprávnenému. Neoprávnený zásah musí byť spôsobilý privodiť ujmu na osobnosti fyzickej osoby z hľadiska jej postavenia v spoločnosti.

50. Neoprávneným zásahom do osobnosti fyzickej osoby je zásahom najmä do života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, mena a prejavov osobnej povahy (§11 Občianskeho zákonníka), pričom takýto zásah umožňuje poskytnúť morálne zadosťučinenie (§13 ods.1 Občianskeho zákonníka), ale aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, avšak iba za podmienky, ak sa nezdá postačujúce morálne zadosťučinenie najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby, alebo jej vážnosť v spoločnosti (§13 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

51. Neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé tvrdenie alebo obvinenie, ktoré zasahuje práva chránené ustanoveniami § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Bez významu je skutočnosť, či pôvodca zásahu si bol vedomý nepravdivosti svojho tvrdenia, alebo, či išlo iba o nedbanlivé preberanie poznatkov a ich rozširovanie.

52. Občianske právo zabezpečuje ochranu hodnôt osobnosti len proti takým konaniam, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť nemajetkovú ujmu na osobnosti tým, že znižujú česť fyzickej osoby u iných osôb a tým ohrozujú vážnosť jej postavenia a uplatnenia v spoločnosti. K neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby môže dôjsť ústne (napr. rozširovaním nepravdivých a jej vážnosť znevažujúcich - difamačných tvrdení), písomne, či iných spôsobom. Spôsob, akým bol neoprávnený zásah uskutočnený, je pre kvalifikáciu zásahu ako neoprávneného právne bezvýznamný. Môže mať

však význam pre určenie formy primeraného zadosťučinenia. Konanie zasahujúce všeobecne do cti a dôstojnosti fyzickej osoby môže spočívať buď v skutkových tvrdeniach alebo v kritike, t.j. v hodnotiacich úsudkoch. K porušeniu práva na česť dochádza spravidla takými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú nepravdivé. Rovnako však môže byť poskytnutá ochrana cti a iných hodnôt osobnosti i proti difamujúcim skutkovým tvrdeniam, ktoré sú pravdivé, najmä vtedy, ak pravdivé tvrdenia sú uvedené takou formou, či v takých súvislostiach alebo za takých okolností, že objektívne vyvolávajú pravdu skresľujúci dojem, čím pôsobia difamačne. Difamačné pôsobenie tvrdenia je nutné posudzovať podľa celkového dojmu s prihliadnutím na všetky súvislosti a okolnosti, za ktorých k tvrdeniu došlo.

53. K problematike slobody prejavu existuje bohatá judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva. Zdôrazňuje sa úloha slobody prejavu ako jedného zo základných pilierov demokratickej spoločnosti. Sloboda prejavu platí nie len pre "informácie" alebo "myšlienky", prijímané priaznivo alebo považované za neškodné, ale tiež pre tie, ktoré sú nepríjemné, šokujúce alebo znepokojujúce. Súčasne však nemožno prekračovať vymedzené hranice aj z dôvodu ochrany dobrej povesti iných. Slovenská republika sa v čl. 1. Ústavy SR definuje ako demokratický štát. Pre demokraciu je životnou nutnosťou šírenie informácií, myšlienok a názorov, či už pochvalných alebo kritických preto, aby bola verejnosť zásobená všetkými dostupnými faktami nevyhnutnými pre vyvolanie kvalitnej debaty vo veciach celospoločenského záujmu a následného utvárania názoru jednotlivcov. Sloboda prejavu je základným pilierom demokratickej spoločnosti, v ktorej je každému dovolené vyjadrovať sa k verejným veciam a vynášať o nich hodnotové sudy. K veciam verejným pritom nepochybne patrí činnosť orgánov verejnej moci vrátane rozhodovacej činnosti súdov a taktiež činnosť osôb pôsobiacich vo verejnom živote. Tieto činnosti môžu byť verejne posudzované, pričom pri ich kritike platí z princípu demokracie vyplývajúca ústavná prezumpcia, že ide o kritiku dovolenú. V niektorých situáciách však musí sloboda prejavu ustúpiť. Limitačná klauzula v čl. 26 ods. 4 Ústavy explicitne uvádza dôvody takéhoto obmedzenia, pričom takéto obmedzenie musí byť stále v súlade s demokratickým charakterom spoločnosti ("opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné"). Dôvodom obmedzenia môže byť aj ochrana práv iných, teda aj základné právo na česť podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy, čl. 16 ods. 1 Ústavy konkretizované § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka.

54. Súd zvažoval na základe konkrétnych okolností daného prípadu, či výroky v predmetných reláciách dosahovali takú intenzitu, že zasahovali do práva na ochranu osobnosti danej osoby žalobkyne, či boli situácii primerané, či v danom prípade treba preferovať právo na ochranu cti a dobrej povesti dotknutej osoby žalobkyne alebo sa uprednostní právo na slobodu prejavu a šírenie informácií. Žalovaná čerpala z informácií poskytnutých štátnymi orgánmi tak ako už bolo uvedené v odôvodnení. Súd uprednostnil právo na slobodu prejavu a na šírenie informácií poskytnutých Ministerstvom školstva SR, školskej inšpekcie a splnomocnenca vlády pre rómske komunity K. K.. V časti týkajúcej sa ospravedlnenia, súd konanie v tejto časti zastavil.

55. Žalobkyňa si žalobou uplatnila nemajetkovú ujmu vo výške 50.000,- eur. Nevyhnutnou podmienkou pre priznanie peňažného zadosťučinenia súdom je, že sa priznanie žiadnej inej formy morálneho zadosťučinenia nejaví s ohľadom na okolnosti prípadu postačujúcimi. Teda ide o prípad, kedy vzniknutú ujmu nemožno z nejakého dôvodu prostredníctvom žiadnej z foriem morálneho zadosťučinenia primerane zmierniť. Žalobkyňa ale morálne zadosťučinenie formou ospravedlnenia nežiadala, žalobu vzala v tejto časti späť. (§ 145 CSP) Toto posúdenie je predmetom voľnej úvahy súdu, ktorý vychádzal z jednotlivých okolností, z celkovej povahy konkrétneho prípadu. Podmienkou je, že v dôsledku neoprávneného zásahu došlo ku zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v značnej miere. Kedy o takto vymedzenú nemajetkovú ujmu na osobnosti fyzickej osoby pôjde a kedy nie, bude musieť súd vždy hodnotiť tak podľa celkovej povahy, tak i podľa jednotlivých okolností každého konkrétneho prípadu zvlášť. Keďže uloženie zadosťučinenia v peniazoch plní satisfakčnú funkciu, je treba pocitovanie a prežívanie tejto nemajetkovej ujmy, spočívajúcej v znížení dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v značnej miere, hodnotiť vždy objektívne prihliadnúc ku konkrétnej situácii, za ktorej k neoprávnenému zásahu došlo (tzv. konkrétne uplatnenie objektívneho kritéria), ako i k osobe postihnutej, hlavne k jej veku a k jej postaveniu (tzv. diferencované uplatnenie objektívneho kritéria).

56. Uplatnenie konkrétneho a diferencovaného objektívneho hodnotenia znamená, že o znížení dôstojnosti postihnutej fyzickej osoby či jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere pôjde len tam, kde za konkrétnej situácie, za ktorej k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, ako i s prihliadnutím k záujmom dotknutej fyzickej osoby možno spoľahlivo vyvodiť, že by vzniknutú

nemajetkovú ujmu vzhľadom k jej intenzite, rozsahu a trvania ako závažnú pociťoval každý, nachádzajúci sa na mieste a v postavení postihnutej fyzickej osoby. Takto chápané objektívne kritérium vylučuje, aby sa pre hodnotenie, či došlo alebo nedošlo k naplneniu zákonných podmienok podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, stali rozhodujúcimi subjektívne pocity samotnej postihnutej osoby (subjektívne kritérium). Teda je treba vylúčiť stav, kedy budú za relevantné považované výlučne subjektívne psychické reakcie jednotlivých individualizovaných fyzických osôb, alebo reakcie, ktoré sa môžu často diametrálne odlišovať.

57. S poukazom na vyššie uvedené posudzujúc všetky okolnosti prejednávanej veci, súd dospel k záveru, že žalobkyňou požadovaná suma 50 000,-eur ako náhrada zodpovedajúca efektívnemu zmierneniu následkov zásahu do jej osobnostných práv, zo strany žalovanej je neprimeraná, nakoľko žalovaná disponovala informáciami od Ministerstva školstva SR, Štátnej školskej inšpekcie a v tom čase aj informáciami od splnomocnenca vlády pre rómske komunity K. K., teda v dobrej viere o týchto informáciách žalovaná informovala verejnosť. Neboli splnené a preukázané zákonom požadované podmienky neoprávnenosti zásahu žalovanou do práva na ochranu osobnosti žalobkyne v takej miere, ktorá by odôvodňovala priznanie žalobkyňou požadovanej peňažnej satisfakcie. V predmetných reportážach žalovaná nevyslovila závery cez redaktora, len divákovi predniesla zistené fakty od Ministerstva školstva SR a Školskej inšpekcie, tieto predostrela, ako aj stanoviská všetkých strán, pričom posúdenie bolo ponechané na divákoch, nebola preukázaná žiadna snaha žalovanej škandalizovať či poškodiť žalobkyňu a zo žiadnych dôkazov toto nevyplývalo. Žalovaná preukázala, že poskytovala divákovi informácie z overeného zdroja a to v dobrej viere o ich pravdivosti. OR PZ v Prešove, odbor kriminálnej polície, listom ORP-1160/1-VYS-PO-2015 zo dňa 05.05.2021 oznámil súdu (I.č. 406), že žalobkyňa a jej právna zástupkyňa nie sú žiadnou zo strán tohto konania (§ 69 Trestného poriadku), pričom prípravné konanie ku dňu rozhodnutia súdu nie je skončené a preto súd má za to, že nemá vplyv na predmetné konanie. Z uvedeného vyplýva, že predmetné reportáže, v ktorých žalovaná čerpala z oficiálnych a dôveryhodných zdrojov, nespôsobili žalobkyni negatívne a protiprávne následky (takéto následky neboli zo strany žalobkyne preukázané). K svedeckým výpovediam S. L. Z., S. N. I., S. K., I.a V.a a S. súd na záver dodáva, že tieto výpovede preukazujú pohľad svedkov na postavenie žalobkyne po odvysielaní predmetných reportáží, ich ľútosť nad žalobkyňou a jej rozplošením, ale tento ich názor nemôže ovplyvniť skutočnosť, že reportáže boli odvysielané na základe informácií zo strany štátnych orgánov (Rozhodnutie Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky zo dňa 19.1.2016, Správy o výsledkoch školskej inšpekcie vykonanej v dňoch 22.9.2015 a 24.9.2015 a pod.). Žalovaná nemôže znášať zodpovednosť za to, že šírila informácie poskytnuté orgánmi štátu. K údajnému zásahu do osobnostných práv a zníženiu dôstojnosti, cti a dobrej povesti žalobkyne nedošlo z dôvodu odvysielania predmetných reportáží žalovanou, so zverejnenými informáciami disponovalo Ministerstvo školstva, Štátna školská inšpekcia a splnomocnenec vlády pre rómske komunity K. K., ktorí o týchto informáciách informovali verejnosť. V danom prípade súd dospel k záveru, že neboli splnené a preukázané zákonom požadované podmienky neoprávnenosti zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne a to nie v takej miere, ktorá by odôvodňovala priznanie žalobkyňou uplatnenej v žalobe finančnej satisfakcie 50.000,-eur. Nebolo preukázané, že by výlučne v súvislosti s odvysielaním predmetných reportáží žalovanou došlo k zníženiu dôstojnosti žalobkyne alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere. Z uvedených dôvodov súd žalobu v časti týkajúcej sa nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol.

58. Vo vzťahu k ostatným námietkam súd uvádza, že už podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať tak odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila, je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (rozhodnutie ÚS SR sp.zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09).

59. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protiv strane.

60. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

61. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

62. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

63. Žalobkyňa ako dôvod späťvzatia žalobkyňa cestou zástupkyne v časti týkajúcej sa požadovaného ospravedlnenia, uviedla plynutie času od odvysielania správ, nakoľko dňa 13.11.2015 odvysielala Televízia Markíza v hlavnom spravodajstve televíznych novín o 19.00 hod. správy pod titulom "Nepatria do špeciálnej školy" správy. Súd poukazuje na skutočnosť, že ale samotná žaloba žalobkyňou bola podaná skoro po cca 3 rokoch odo dňa odvysielania správ - rozdiel 1 deň - a to dňa 12.11.2018 na tunajší súd), a preto súd mal za to, že žalobkyňa ako strana sporu procesne zavinila zastavenie konania v uvedenej časti týkajúcej sa ospravedlnenia a priznal nárok na náhradu trov konania protistrane (žalovanej). O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a nasl. CSP. V danom prípade súd dospel k záveru, že žalovaná bola v konaní úspešná v celom rozsahu, a preto jej súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava IV, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) § 363 CSP.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).